YHTEISÖJEN ENSIMMÄISEN OIKEUSASTEEN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO
(ensimmäinen jaosto)

16 päivänä joulukuuta 2008 *

Yhdistetyissä asioissa T-225/06, T-255/06, T-257/06 ja T-309/06,

Budějovický Budvar, národní podnik, kotipaikka Česke Budějovice (Tšekki), edustajinaan asianajajat F. Fajgenbaum ja C. Petsch,

kantajana,

vastaan

sisämarkkinoiden harmonisointivirasto (tavaramerkit ja mallit) (SMHV), asiamiehenään A. Folliard-Monguiral,

vastaajana,

jossa toisena asianosaisena SMHV:n valituslautakunnassa oli ja väliintulijana ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa on

* Oikeudenkäyntikieli: englanti.

Anheuser-Busch, Inc., kotipaikka Saint Louis, Missouri (Yhdysvallat), edustajinaan aluksi asianajajat V. von Bomhard, A. Renck, B. Goebel ja A. Pohlmann, sittemmin von Bomhard, Renck ja Goebel,

ja jossa on kyse kanteista, jotka on nostettu SMHV:n toisen valituslautakunnan 14.6. (asia R 234/2005-2), 28.6. (asiat R 241/2005-2 ja R 802/2004-2) ja 1.9.2006 (asia R 305/2005-2) tekemistä päätöksistä, jotka koskevat Budějovický Budvar, národní podnikin ja Anheuser-Busch, Inc:n välisiä väitemenettelyjä,

EUROOPAN YHTEISÖJEN
ENSIMMÄISEN OIKEUSASTEEN TUOMIOISTUIN (ensimmäinen jaosto),

toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja V. Tiili sekä tuomarit F. Dehousse (esittelevä tuomari) ja I. Wiszniewska-Białecka,

kirjaaja: hallintovirkamies K. Pocheć,

ottaen huomioon ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen kirjaamoon 26.8. (asia T-225/06), 15.9. (asiat T-255/06 ja T-257/06) ja 14.11.2006 (asia T-309/06) jätetyt kannekirjelmät,

ottaen huomioon ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen kirjaamoon 30.1. (asia T-225/06), 20.2. (asia T-257/06), 26.4. (asia T-255/06) ja 27.4.2007 (asia T-309/06) jätetyt SMHV:n vastineet,

ottaen huomioon ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen kirjaamoon 30.1. (asia T-225/06), 28.2. (asia T-257/06), 7.5. (asia T-255/06) ja 24.5.2007 (asia T-309/06) jätetyt Anheuser-Busch, Inc:n vastineet,

ottaen huomioon ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen ensimmäisen jaoston puheenjohtajan 25.2.2008 antaman määräyksen, joka koskee käsiteltävänä olevien asioiden yhdistämistä suullista käsittelyä varten ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen työjärjestyksen 50 artiklan mukaisesti,

ottaen huomioon 1.4.2008 pidetyssä istunnossa esitetyn,

on antanut seuraavan

tuomion

Asiaa koskevat oikeussäännöt

A *Kansainvälinen oikeus*

1 Alkuperänimitysten suojaamisesta ja niiden kansainvälisestä rekisteröinnistä 31.10.1958 tehdyn Lissabonin sopimuksen (jäljempänä Lissabonin sopimus), jota on

tarkistettu Tukholmassa 14.7.1967 ja muutettu 28.9.1979, 1–5 artiklassa määrätään seuraavaa:

”*Ensimmäinen artikla*

1) Maat, joihin tätä sopimusta sovelletaan, muodostavat erityisliiton teollisoikeuden suojelemisliiton puitteissa.

2) Ne sitoutuvat suojaamaan alueillaan tämän sopimuksen mukaisesti muiden erityisliiton maiden tavaroiden alkuperänimityksiä, jotka tunnustetaan ja joita suojataan alkuperänimityksinä alkuperämaassa ja jotka on rekisteröity Maailman henkisen omaisuuden järjestön perustavassa yleissopimuksessa – – tarkoitetussa kansainvälisessä henkisen omaisuuden toimistossa – –

2 artikla

1) Alkuperänimityksellä tarkoitetaan tässä sopimuksessa maan, seudun tai paikkakunnan maantieteellistä nimitystä, joka osoittaa tavaran olevan peräisin kyseisestä maasta tai kyseiseltä seudulta taikka paikkakunnalta, ja tavaran laatu tai ominaisuudet ovat olennaisesti tai yksinomaisesti maantieteellisen ympäristön, joka käsittää sen luonnon ja inhimilliset tekijät, ansiota.

2) Alkuperämaa on maa, jonka nimi muodostaa alkuperänimityksen, joka antaa tavaralle sen tunnettuuden, tai jossa sijaitsee seutu tai paikkakunta, jonka nimi muodostaa alkuperänimityksen, jonka johdosta tavara on yleisesti tunnettu.

3 artikla

On varmistettava suoja kaikelta väärinkäytöltä tai jäljittelyltä, vaikka tavaran oikea alkuperä on merkitty tai vaikka suojattu nimitys on käännetty tai siihen on liitetty ilmaisu kuten 'laatu','tyyppi','tuotettu kuten','jäljitelmä' tai muu samankaltainen ilmaisu.

4 artikla

Tämän sopimuksen määräyksillä ei mitenkään kumota kussakin erityisliiton maassa muiden kansainvälisten sopimusten, kuten teollisoikeuden suojelemisesta 20.3.1883 tehdyn Pariisin yleissopimuksen ja sen myöhempien tarkistusten ja Madridissa 14.4.1891 tehdyn väärien tai harhaanjohtavien alkuperämerkintöjen vastustamista koskevan sopimuksen ja sen myöhempien tarkistusten tai kansallisen lainsäädännön tai oikeuskäytännön nojalla jo voimassa olevaa alkuperänimitysten suojaa.

5 artikla

1) Alkuperänimitysten rekisteröinti suoritetaan kansainvälisessä toimistossa erityisliiton maan hallintoviranomaisten hakemuksesta sellaisten luonnollisten henkilöiden tai julkisoikeudellisten tai yksityisoikeudellisten oikeushenkilöiden nimissä, joilla on oikeus käyttää näitä nimityksiä kansallisen lainsäädäntönsä mukaan.

2) Kansainvälinen toimisto antaa rekisteröinnit viipymättä tiedoksi erityisliiton eri maille ja julkistaa ne säännöllisesti ilmestyvässä kokoelmassa.

3) Maiden hallintoviranomaiset voivat ilmoittaa, että ne eivät voi varmistaa niille tiedoksiannetun alkuperänimityksen suojaa, mutta ainoastaan siltä osin kuin niiden ilmoitus perusteluineen annetaan tiedoksi kansainväliselle toimistolle vuoden määräajassa rekisteröintiä koskevan tiedoksiannon vastaanottamisesta, eikä tällä ilmoituksella voida heikentää kyseisessä maassa muita nimityksen suojelumuotoja, joihin sen haltija voi vedota edellä olevan 4 artiklan mukaisesti.

– –”

2 Lissabonin sopimuksen täytäntöönpanosääntöjen, sellaisena kuin ne ovat tulleet voimaan 1.4.2002, 9 ja 16 säännössä määrätään seuraavaa:

”9 sääntö

Hylkäysilmoitus

1) Sopimusvaltion, joka antaa hylkäysilmoituksen, toimivaltaisten hallintoviranomaisten on annettava kaikki hylkäysilmoitukset tiedoksi kansainväliselle toimistolle, ja näiden hallintoviranomaisten on allekirjoitettava ilmoitus.

– –

16 sääntö

Julistaminen pätemättömäksi

1) Jos kansainvälisen rekisteröinnin vaikutukset julistetaan pätemättömiksi sopimusvaltiossa ja pätemättömäksi julistamiseen ei voida enää hakea muutosta, tämän sopimusvaltion toimivaltaisen hallintoviranomaisen on annettava mainittu pätemättömäksi julistaminen tiedoksi kansainväliselle toimistolle.

_ _”

3 Maataloustuotteiden ja teollisten tuotteiden lähtöisyysmerkintöjen, alkuperänimitysten ja muiden alkuperään viittaavien nimitysten suojasta Itävallan ja Tšekkoslovakian sosialistisen tasavallan välillä 11.6.1976 allekirjoitetun sopimuksen, joka on sittemmin otettu osaksi Tšekin tasavallan oikeusjärjestystä (jäljempänä kahdenvälinen sopimus), 1 ja 2 artiklassa määrätään seuraavaa:

”*Ensimmäinen artikla*

Sopimuspuolet sitoutuvat toteuttamaan kaikki tarpeelliset toimenpiteet 5 artiklassa tarkoitettuihin ryhmiin kuuluvien ja 6 artiklassa määrätyssä sopimuksessa täsmennettyjen maataloustuotteiden ja teollisten tuotteiden lähtöisyysmerkintöjen, alkuperäni-

mitysten ja muiden alkuperään viittaavien nimitysten sekä 3 ja 4 artiklassa ja 8 artiklan 2 kappaleessa mainittujen nimien ja kuvien suojaamiseksi elinkeinoelämän vilpillistä kilpailua vastaan.

2 artikla

Lähtöisyysmerkinnöillä, alkuperänimityksillä ja muilla alkuperään viittaavilla nimityksillä tarkoitetaan tässä sopimuksessa kaikkia merkintöjä, jotka viittaavat välittömästi tai välillisesti tavaroiden alkuperään. Tällainen merkintä on yleensä maantieteellinen nimitys. Kyse voi kuitenkin olla myös muunlaisista merkinnöistä, jos tavaran alkuperämaan alan toimijoiden keskuudessa kyseisellä tavalla merkityn tavaran katsotaan viittaavan tavaran valmistusmaahan. Nämä nimitykset voivat sisältää paitsi viittauksen siihen, että tavara on lähtöisin tietyltä maantieteelliseltä alueelta, myös tietoja tavaran ominaisuuksista. Nämä tavaran erityiset ominaisuudet ovat muodostuneet yksinomaan tai pääasiassa maantieteellisen alueen tai ihmisten vaikutuksesta."

4 Kahdenvälisen sopimuksen 5 artiklan 1 kappaleen B 2 alakohdan mukaan oluet ovat sellainen tšekkiläisten tavaroiden ryhmä, jota tässä sopimuksessa määrätty suoja koskee.

5 Kahdenvälisen sopimuksen 6 artiklassa määrätään seuraavaa: "Niiden tavaroiden, joihin sovelletaan 2 ja 5 artiklassa määrättyjä edellytyksiä, nimitykset, joita suojataan sopimuksella ja jotka eivät siis ole yleisnimiä, luetellaan sopimuksessa, jonka sopimusvaltioiden hallitukset tekevät."

6 Kahdenvälisen sopimuksen 16 artiklan 3 kappaleessa määrätään, että kumpikin sopimuspuoli voi irtisanoa sopimuksen kirjallisesti diplomaattiteitse, ja irtisanomisaika on vähintään yhden vuoden mittainen.

7 Kahdenvälisen sopimuksen 6 artiklan mukaisesti kyseisen sopimuksen soveltamissopimus (jäljempänä soveltamissopimus) tehtiin 7.6.1979. Soveltamissopimuksen liitteessä B vahvistetaan ”Tšekkoslovakialaisten maa- ja teollisuustuotteiden nimitysten” osalta ryhmässä ”olut” nimitys ”Bud”.

B *Yhteisön oikeus*

8 Yhteisön tavaramerkistä 20.12.1993 annetun neuvoston asetuksen (EY) N:o 40/94 (EYVL 1994, L 11, s. 1), sellaisena kuin se on muutettuna, 8 ja 43 artiklassa säädetään seuraavaa:

”*8 artikla*

Suhteelliset hylkäysperusteet

– –

4. Rekisteröimättömän tavaramerkin tai muun liike-elämässä käytetyn merkin, jonka vaikutusalue on laajempi kuin paikallinen, haltijan vastustuksesta tavaramerkille

haettua rekisteröintiä ei myönnetä, jos ja siltä osin kuin tähän merkkiin sovellettavan jäsenvaltion oikeuden mukaan:

a) oikeus merkkiin on saatu ennen päivää, jona yhteisön tavaramerkin rekisteröintihakemus on tehty tai jona yhteisön tavaramerkin rekisteröintihakemukselle on vaadittu etuoikeutta;

b) merkin haltijalla on oikeus kieltää myöhemmän tavaramerkin käyttäminen.

– –

43 artikla

Väitteen tutkiminen

1. Tutkiessaan väitettä virasto pyytää, niin usein kun on tarpeen, osapuolia esittämään asettamassaan määräajassa toisten osapuolten tai sen itsensä ilmoituksia koskevia huomautuksia.

2. Väitteen tehneen aikaisemman yhteisön tavaramerkin haltijan on hakijan pyynnöstä toimitettava todisteet siitä, että yhteisön tavaramerkin julkaisemista edeltäneiden viiden vuoden aikana aikaisempaa yhteisön tavaramerkkiä on tosiasiallisesti käytetty yhteisössä niiden tavaroiden tai palvelujen osalta, joita varten se on rekisteröity ja joihin väite perustuu, tai että on olemassa perustellut syyt käyttämättä jättämiseen, jos tähän päivään mennessä aikaisempi tavaramerkki on ollut rekisteröitynä vähintään viisi vuotta. Jos näitä todisteita ei esitetä, väite hylätään. Jos aikaisempaa yhteisön tavaramerkkiä on käytetty ainoastaan joidenkin tavaroiden tai palvelujen osalta, joita varten se on rekisteröity, sitä pidetään väitteen tutkimisessa rekisteröitynä ainoastaan näiden tavaroiden tai palvelujen osalta.

3. Edellä 2 kohtaa sovelletaan 8 artiklan 2 kohdan a alakohdassa tarkoitettuihin aikaisempiin kansallisiin tavaramerkkeihin siten, että käyttö jäsenvaltiossa, jossa aikaisempi kansallinen tavaramerkki on suojattu, vastaa käyttöä [yhteisössä].

_ _”

Asian tausta

A *Anheuser-Buschin jättämät yhteisön tavaramerkkihakemukset*

9 Anheuser-Busch, Inc. jätti 1.4.1996, 28.7.1999, 11.4.2000 ja 4.7.2000 neljä yhteisön tavaramerkin rekisteröintihakemusta sisämarkkinoiden harmonisointivirastoon

(tavaramerkit ja mallit) (SMHV) (hakemukset nro 24711, 1257849, 1603539 ja 1737121 tässä järjestyksessä) asetuksen N:o 40/94 perusteella.

10 Rekisteröintihakemuksen nro 1257849 (jäljempänä rekisteröintihakemus nro 1) kohteena oli alla esitetty kuviomerkki:

11 Tavarat, joita varten kuviomerkin rekisteröintiä haettiin, kuuluvat tavaroiden ja palvelujen kansainvälistä luokitusta tavaramerkkien rekisteröimistä varten koskevaan 15.6.1957 tehtyyn Nizzan sopimukseen, sellaisena kuin se on tarkistettuna ja muutettuna, pohjautuvan luokituksen luokkiin 16, 21, 25 ja 32, ja ne vastaavat kunkin näiden luokkien osalta seuraavaa kuvausta:

– luokka 16: ”Paperi, pahvi ja niistä tehdyt tavarat (luokassa 16); painotuotteet; kirjansidonta-aineet; valokuvat; paperikauppatavarat; paperi- ja kotitalousliimat; taiteilijantarvikkeet; siveltimet; kirjoituskoneet ja konttoritarvikkeet (paitsi huonekalut); neuvonta- ja opetusvälineet (paitsi laitteet); muoviset pakkaustarvikkeet (luokassa 16); pelikortit; painokirjasimet; painolaatat”

– luokka 21: ”Talous- ja keittiövälineet ja astiat (ei jalometalliset eikä jalometallipäällysteiset); kammat ja pesusienet; harjat (paitsi siveltimet); harjanvalmistusai-

neet; puhdistukseen käytettävät tarvikkeet; teräsvilla; raakalasi tai lasi puolivalmisteena (paitsi rakennuslasi); lasitavarat, posliini ja keramiikka (luokassa 21)”

– luokka 25: ”Vaatteet, jalkineet, päähineet”

– luokka 32: ”Oluet; kivennäis- ja hiilihappovedet ja muut alkoholittomat juomat; hedelmäjuomat ja hedelmätuoremehut; mehutiivisteet ja muut juomien valmistusaineet”.

12 Kuviomerkin rekisteröintihakemus julkaistiin 2.5.2000 Yhteisön tavaramerkkilehden numerossa 34/00.

13 Kolmen rekisteröintihakemuksen, joiden numerot olivat 24711, 1603539 ja 1737121, kohteena oli sanamerkki BUD (jäljempänä tässä järjestyksessä rekisteröintihakemus nro 2, rekisteröintihakemus nro 3 ja rekisteröintihakemus nro 4).

14 Tavarat ja palvelut, joita varten sanamerkin rekisteröintiä haettiin, kuuluvat Nizzan sopimukseen pohjautuvan luokituksen luokkiin 32 (rekisteröintihakemuksen nro 2

osalta), 32 ja 33 (rekisteröintihakemuksen nro 3 osalta) sekä 35, 38, 41 ja 42 (rekisteröintihakemuksen nro 4 osalta) ja ne vastaavat kunkin näiden luokkien osalta seuraavaa kuvausta:

– luokka 32: ”Olut, ale, portteri, alkoholia sisältävät ja alkoholittomat mallasjuomat” (rekisteröintihakemuksen nro 2 osalta) ja ”oluet” (rekisteröintihakemuksen nro 3 osalta)

– luokka 33: ”Alkoholijuomat”

– luokka 35: ”Tietokantojen perustaminen, datan ja tiedon kerääminen tietokantoihin”

– luokka 38: ”Tietoliikenne, nimittäin datan ja tiedon saattaminen käyttöön ja sen hankinta, tietokantoihin tallennetun tiedon hankinta ja viestintä”

– luokka 41: ”Koulutus, ajanviete”

– luokka 42: ”Ravintola-, baari- ja pub-palvelut; tietokannan hoitaminen”.

15 Sanamerkkiä BUD koskevat rekisteröintihakemukset julkaistiin 7.12.1998 Yhteisön tavaramerkkilehdessä nro 93/98 (rekisteröintihakemuksen nro 2 osalta), 26.2.2001 Yhteisön tavaramerkkilehdessä nro 19/01 (rekisteröintihakemuksen nro 3 osalta) ja 5.3.2001 Yhteisön tavaramerkkilehdessä nro 22/01 (rekisteröintihakemuksen nro 4 osalta).

B *Yhteisön tavaramerkkihakemuksia vastaan esitetyt väitteet*

16 Budějovický Budvar, národní podnik -yhtiö (jäljempänä Budvar), jonka kotipaikka on Tšekin tasavallassa, esitti 1.8.2000 (rekisteröintihakemuksen nro 1 osalta), 5.3.1999 (rekisteröintihakemuksen nro 2 osalta), 22.5.2001 (rekisteröintihakemuksen nro 3 osalta) ja 5.6.2001 (rekisteröintihakemuksen nro 4 osalta) väitteitä asetuksen N:o 40/94 42 artiklan perusteella kaikkien rekisteröintihakemuksissa mainittujen tavaroiden osalta.

17 Väitteidensä tueksi Budvar vetosi ensinnäkin asetuksen N:o 40/94 8 artiklan 1 kohdan b alakohdan perusteella kansainväliseen kuviomerkkiin nro 361566, joka on rekisteröity ”kaikenlaista vaaleaa ja tummaa olutta” varten ja joka on voimassa Itävallassa, Benelux-maissa ja Italiassa ja joka esitetään seuraavasti:

18 Budvar vetosi seuraavaksi asetuksen N:o 40/94 8 artiklan 4 kohdan perusteella alkuperänimitykseen ”bud” (alkuperänimitys nro 598), joka on rekisteröity 10.3.1975 Lissabonin sopimuksen perusteella olutta varten Maailman henkisen omaisuuden järjestössä (WIPO) ja joka on voimassa Ranskassa, Italiassa ja Portugalissa.

19 Lisäksi rekisteröintihakemusten nro 1, 2 ja 3 yhteydessä Budvar vetosi kahdenvälisen sopimuksen perusteella Itävallassa niin ikään olutta varten suojattuun alkuperänimitykseen ”bud”.

C *Väiteosaston päätökset*

20 Rekisteröintihakemuksen nro 4 yhteydessä 16.7.2004 tehdyllä päätöksellä (nro 2326/2004) väiteosasto hyväksyi osittain väitteen, joka oli tehty haetun tavaramerkin rekisteröintiä vastaan.

21 Väiteosasto katsoi ensinnäkin, että Budvar oli osoittanut, että sillä oli oikeus alkuperänimitykseen ”bud” Ranskassa, Italiassa ja Portugalissa.

22 Toiseksi Italian ja Portugalin osalta väiteosasto katsoi, että Budvarin esittämät argumentit eivät olleet riittävän täsmällisiä sen suojan soveltamisalan määrittämiseksi, johon näiden kahden jäsenvaltion kansallisen oikeuden perusteella oli vedottu.

23 Koska valituslautakunta katsoi kolmanneksi, että rekisteröintihakemuksessa nro 4 tarkoitetut ”ravintola-, baari- ja pub-palvelut” (luokka 42) olivat samankaltaisia kuin ”olut”, jonka alkuperänimitys ”bud” kattaa, se päätteli, että sekaannusvaara oli olemassa, koska kyseessä olevat merkit olivat samanlaiset.

24 Neljänneksi muiden tavaroiden osalta ja käsiteltävänä olevassa asiassa sovellettavan Ranskan oikeuden yhteydessä väiteosasto totesi, että Budvar ei ollut onnistunut osoittamaan, miten haetun tavaramerkin käyttämisellä voitaisiin heikentää kyseessä olevan alkuperänimityksen tunnettuutta tai väärinkäyttää sitä, kun oli kyse erilaisista tavaroista.

25 Väiteosasto hyväksyi näin ollen Budvarin esittämän väitteen ”ravintola-, baari- ja pub-palvelujen osalta” (luokka 42), joita rekisteröintihakemus nro 4 koski.

26 Väiteosasto hylkäsi 23.12.2004 tekemillään päätöksillä (nro 4474/2004 ja 4475/2004) ja 26.1.2005 tekemällään päätöksellä (nro 117/2005) väitteet, jotka oli esitetty niiden tavaramerkkien rekisteröintiä vastaan, joita rekisteröintihakemukset nro 1, 3 ja 2 tässä järjestyksessä koskivat.

27 Väiteosasto katsoi lähinnä, ettei ollut esitetty todisteita siitä, että alkuperänimitys ”bud” oli Itävallassa, Ranskassa, Italiassa ja Portugalissa liike-elämässä käytetty merkki, jonka vaikutusala on laajempi kuin paikallinen. Tähän päätelmään väiteosasto päätyi, kun se katsoi, että oli sovellettava samoja kriteerejä kuin asetuksen N:o 40/94 43 artiklan 2 kohdassa säädetyt kriteerit, kun tätä kohtaa tarkastellaan asetuksen N:o 40/94 täytäntöönpanosta 13.12.1995 annetun komission asetuksen (EY) N:o 2868/95 (EYVL L 303, s. 1) 22 säännön 2 ja 3 kohdan valossa, jotka koskevat väitteen perustana olevien aikaisempien tavaramerkkien ”tosiasiallista käyttöä”.

D *SMHV:n toisen valituslautakunnan päätökset*

28 Budvar teki 21.2. ja 18.3.2005 kolme valitusta väiteosaston päätöksistä, joilla oli hylätty väitteet, jotka oli esitetty rekisteröintihakemusten nro 1, 2 ja 3 (päätökset nro 4474/2004, 117/2005 ja 4475/2004 tässä järjestyksessä) yhteydessä.

29 Anheuser-Busch teki 8.9.2004 valituksen väiteosaston päätöksestä hyväksyä osittain eli ”ravintola-, baari- ja pub-palvelujen” (luokka 42) osalta väite, joka oli tehty rekisteröintihakemuksen nro 4 yhteydessä (väiteosaston päätös nro 2326/2004). Budvar vaati puolestaan väiteosaston päätöksen kumoamista sikäli kuin siinä hylättiin väite niiden muiden palvelujen osalta, jotka kuuluvat luokkiin 35, 38, 41 ja 42.

30 SMHV:n toinen valituslautakunta hylkäsi kolmella päätöksellä, jotka se teki 14.6. (asia R 234/2005-2), 28.6. (asia R 241/2005-2) ja 1.9.2006 (asia R 305/2005-2), valitukset, jotka Budvar oli tehnyt rekisteröintihakemusten nro 1, 2 ja 3 yhteydessä.

31 Valituslautakunta hyväksyi 28.6.2006 tekemällään päätöksellä (asia R 802/2004-2) valituksen, jonka Anheuser-Busch oli tehnyt rekisteröintihakemuksen nro 4 yhteydessä, ja se hylkäsi Budvarin väitteen kokonaisuudessaan.

32 Päätöksissä, jotka tehtiin 28.6. (asiat R 241/2005-2 ja R 802/2004-2) ja 1.9.2006 (asia R 305/2005-2) viitattiin perusteluihin, jotka sisältyivät 14.6.2006 tehtyyn päätökseen (asia R 234/2005-2).

33 Näissä neljässä päätöksessä (jäljempänä riidanalaiset päätökset) valituslautakunta totesi aluksi, että Budvar ei tuntunut enää viittaavan väitteidensä perustaksi kansainväliseen kuviomerkkiin nro 361566 vaan yksinomaan alkuperänimitykseen ”bud”.

34 Valituslautakunta katsoi seuraavaksi ensinnäkin, että oli vaikeaa hahmottaa, että merkkiä BUD voitaisiin pitää alkuperänimityksenä tai edes maantieteellisen alkuperän epäsuorana merkintänä. Valituslautakunta päätteli tästä, että väite ei voinut menestyä asetuksen N:o 40/94 8 artiklan 4 kohdan nojalla sellaisen oikeuden perusteella, joka esitettiin alkuperänimityksenä mutta joka ei itse asiassa ollut alkuperänimitys.

35 Valituslautakunta katsoi toiseksi asetuksen N:o 40/94 43 artiklan 2 ja 3 kohdan ja asetuksen N:o 2868/95 22 säännön säännöksiä analogisesti soveltaen, että Budvarin esittämät todisteet alkuperänimityksen ”bud” käytöstä Itävallassa, Ranskassa, Italiassa ja Portugalissa olivat riittämättömät.

36 Valituslautakunta katsoi kolmanneksi, että väite oli hylättävä myös siksi, että Budvar ei ollut osoittanut, että kyseessä oleva alkuperänimitys antoi sille oikeuden kieltää sanan ”bud” käyttämisen tavaramerkkinä Itävallassa tai Ranskassa.

Oikeudenkäyntimenettely ja asianosaisten ja väliintulijan vaatimukset

37 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin (ensimmäinen jaosto) päätti esittelevän tuomarin kertomuksen perusteella aloittaa suullisen käsittelyn ja pyysi prosessinjohtotoimenpiteinä asianosaisia ja väliintulijaa vastaamaan tiettyihin kysymyksiin, minkä nämä tekivät asetetussa määräajassa.

38 Asianosaisten ja väliintulijan lausumat ja vastaukset suullisiin kysymyksiin kuultiin 1.4.2008 pidetyssä istunnossa.

39 Budvar vaatii asioissa T-225/06, T-255/06 ja T-309/06, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin

– toteaa, että SMHV:n ei olisi pitänyt julkaista asianomaisia rekisteröintihakemuksia olemassa olleiden ehdottomien hylkäysperusteiden vuoksi.

40 Budvar vaatii lisäksi kussakin asiassa, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin

– toteaa, että valituslautakunnalla ei ollut toimivaltaa arvioida niiden aikaisempien oikeuksien ”aineellista” pätevyyttä, joihin väitteen yhteydessä on vedottu

– toteaa, että riidanalainen päätös on laiton ja että sillä loukataan yhdenvertaisen kohtelun periaatetta SMHV:ssä, koska siinä tulkitaan virheellisesti asetuksen N:o 40/94 8 artiklan 4 kohdassa säädettyä käsitettä ”muu liike-elämässä käytetty merkki”

– toteaa näin ollen, että tuomioistuimelle esitetyt asiakirjat osoittavat, että merkkiä BUD on käytetty alkuperänimityksenä ja tarvittaessa, että alkuperänimitys ”bud” on merkki, jota käytetään liike-elämässä asetuksen N:o 40/94 8 artiklan 4 kohdassa tarkoitetulla tavalla

– toteaa, että asetuksen N:o 40/94 8 artiklan 4 kohdan täytäntöönpanoedellytykset täyttyvät

– antaa seuraavan tuomion

– riidanalainen päätös kumotaan

– asianomaisen yhteisön tavaramerkin rekisteröintihakemus hylätään

– ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen antama tuomio toimitetaan SMHV:lle

– Anheuser-Busch velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

41 Suullisessa käsittelyssä Budvar täydensi vaatimuksiaan ja vaati, että SMHV ja Anheuser-Busch velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

42 SMHV ja Anheuser-Busch vaativat kussakin asiassa, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin

– hylkää kanteen

– velvoittaa Budvarin korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

43 Kun asianosaisia oli kuultu suullisessa käsittelyssä käsiteltävänä olevien asioiden mahdollisesta yhdistämisestä tuomion antamista varten, ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin katsoi, että asiat oli yhdistettävä tällä tavoin ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen työjärjestyksen 50 artiklan mukaisesti.

Oikeudellinen arviointi

A *Tutkittavaksi ottaminen ja Budvarin tiettyjen vaatimusten tehokkuus*

44 Kuten SMHV kirjelmissään huomauttaa, Budvar vaatii ensinnäkin ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuinta toteamaan asioissa T-225/06, T-255/06 ja T-309/06, että SMHV:n ei olisi pitänyt julkaista asianomaisia rekisteröintihakemuksia olemassa olleiden ehdottomien hylkäysperusteiden vuoksi. On kuitenkin muistutettava, että asetuksen N:o 40/94 7 artiklassa tarkoitettuja ehdottomia hylkäysperusteita ei ole tutkittava väitemenettelyssä ja että tämä artikla ei ole säännös, jonka valossa riidanalaisen päätöksen laillisuutta on arvioitava (asia T-224/01, Durferrit v. SMHV – Kolene (NU-TRIDE), tuomio 9.4.2003, Kok. 2003, s. II-1589, 72 ja 75 kohta). Tästä seuraa, että Budvarin vaatimukset on jätettävä tältä osin tutkimatta.

45 Seuraavaksi ensimmäisellä, toisella, kolmannella ja neljännellä vaatimuksellaan kaikissa asioissa Budvar pyrkii tosiasiassa siihen, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin toteaa, että tietyt sen kanteen tueksi esitetyt perusteet ovat perusteltuja. Vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan tällaisia vaatimuksia ei kuitenkaan voida ottaa tutkittavaksi (asia 108/88, Jaenicke Cendoya v. komissio, tuomio 13.7.1989, Kok. 1989, s. 2711, 8 ja 9 kohta; asia T-358/94, Air France v. komissio, tuomio 12.12.1996, Kok. 1996, s. II-2109, 32 kohta ja asia T-29/07, Lactalis Gestion Lait ja Lactalis Investissements v. neuvosto, määräys 14.5.2008, 16 kohta, ei julkaistu oikeustapauskokoelmassa). Tästä seuraa, että Budvarin vaatimukset on jätettävä tältä osin tutkimatta.

46 Lisäksi kuten SMHV kirjelmissään toteaa, on todettava, että kaikissa asioissa esittämällään kuudennella vaatimuksellaan, joka koskee ”asianomaisen yhteisön tavaramerkin rekisteröintihakemuksen hylkäämistä”, Budvar vaatii lähinnä ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuinta osoittamaan määräyksen SMHV:lle. Asetuksen N:o 40/94 63 artiklan 6 kohdan mukaan SMHV:n on kuitenkin toteutettava yhteisöjen

tuomioistuinten tuomion täytäntöönpanosta johtuvat toimenpiteet. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen tehtävänä ei siis ole antaa SMHV:lle määräystä (asia T-331/99, Mitsubishi HiTec Paper Bielefeld v. SMHV (Giroform), tuomio 31.1.2001, Kok. 2001, s. II-433, 33 kohta; asia T-34/00, Eurocool Logistik v. SMHV (EUROCOOL), tuomio 27.2.2002, Kok. 2002, s. II-683, 12 kohta ja asia T-338/00, Institut für Lernsysteme v. SMHV – Educational Services (ELS), tuomio 23.10.2002, Kok. 2002, s. II-4301, 19 kohta). Tästä seuraa, että Budvarin vaatimus on jätettävä tältä osin tutkimatta.

47 Lopuksi seitsemännellä vaatimuksellaan kaikissa asioissa Budvar vaatii ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuinta toimittamaan tuomion SMHV:hen. Yhteisöjen tuomioistuimen perussäännön 55 artiklasta kuitenkin seuraa asianosaisten tämän osalta esittämistä vaatimuksista riippumatta, että ”yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen kirjaaja antaa yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen lopulliset päätökset sekä päätökset, joilla tehdään vain osittainen asiaratkaisu taikka joilla ratkaistaan väite toimivallan puuttumisesta tai siitä, että asia on jätettävä tutkittavaksi ottamatta, tiedoksi kaikille asianosaisille”. Lisäksi ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen työjärjestyksen 82 artiklan 2 kohdassa täsmennetään, että ”tuomion alkuperäiskappale, jonka allekirjoittavat presidentti, asian ratkaisemiseen osallistuneet tuomarit ja kirjaaja, sinetöidään ja talletetaan kirjaamoon; kullekin asianosaiselle annetaan tiedoksi oikeaksi todistettu jäljennös tuomiosta”. Tästä seuraa, että Budvarin vaatimukset ovat tältä osin tehottomia.

B *Pääasia*

48 Muistutettuaan riidan asianosaisten välisen konfliktin historiasta Budvar vetoaa lähinnä yhteen kanneperusteeseen, joka perustuu asetuksen N:o 40/94 8 artiklan 4 kohdan rikkomiseen.

49 Budvarin ainoa kanneperuste jakautuu kahteen osaan. Ensimmäisessä osassa Budvar asettaa kyseenalaiseksi valituslautakunnan päätelmän, jonka mukaan merkkiä BUD ei voida pitää alkuperänimityksenä. Toisessa osassa Budvar riitauttaa valituslautakunnan arvioinnin, jonka mukaan asetuksen N:o 40/94 8 artiklan 4 kohdan edellytykset eivät täyty käsiteltävänä olevassa asiassa.

1. *Alkuperänimityksen ”bud” pätevyyttä koskeva ensimmäinen osa*

a) Asianosaisten ja väliintulijan lausumat

50 Budvar muistuttaa asiassa R 234/2005-2 tehdyn päätöksen 19–22 kohdan sanamuodosta ja toteaa, että valituslautakunta väitti tutkineensa merkkiä BUD sen toteamiseksi, ettei se ole ”itse asiassa lainkaan alkuperänimitys”.

51 Tällä perusteella valituslautakunta hylkäsi Budvarin mukaan väitteen edes tutkimatta, täyttyivätkö asetuksen N:o 40/94 8 artiklan 4 kohdan edellytykset.

52 Tämä käytäntö, joka on Budvarin mukaan vastoin asetusta N:o 40/94, merkitsee sen mukaan sitä, että riidanalaiset päätökset ovat laittomia, minkä vuoksi ne on kumottava.

53 Budvar väittää myös, että alkuperänimitys ”bud” on paitsi pätevä myös voimassa.

54 Budvar katsoo tämän osalta ensinnäkin, että valituslautakunnalla ei ollut toimivaltaa lausua asianomaisen alkuperänimityksen pätevyydestä. Valituslautakunnan toimivalta rajoittuu sen mukaan sen määrittämiseen, voiko yhteisön tavaramerkkihakemus loukata aikaisempia oikeuksia, asetuksen N:o 40/94 8 artiklassa säädettyjen edellytysten mukaisesti. Yhteisön tavaramerkkiä koskevassa säännöstössä ei sen mukaan säädetä siitä, että SMHV arvioi aikaisemman oikeuden, johon on vedottu väitemenettelyssä, aineellista pätevyyttä. Tällaisessa menettelyssä väitteentekijän on asetuksen N:o 2868/95 20 artiklan mukaisesti esitettävä todisteet ”aikaisemman merkkinsä tai aikaisemman oikeutensa olemassaolosta ja voimassaolosta sekä sen antaman suojan laajuudesta”. Tässä säännöksessä säädetään siis, että yksinomaan väitteentekijän on esitettävä todisteet rekisteröintihakemuksen kanssa ristiriidassa olevan merkin tai oikeuden muodollisesta säännönmukaisuudesta. Kun valituslautakunta tutki merkkiä BUD sen osoittamiseksi, voidaanko se luokitella alkuperänimitykseksi vai ei, se näin ollen rikkoi merkityksellisiä yhteisön säännöksiä. Budvar lisää, että käsiteltävänä olevassa asiassa se esitti kaikki tarvittavat asiakirjat, jotka ovat luonteeltaan sellaisia, että niillä osoitetaan alkuperänimityksen ”bud” olemassaolo ja pätevyys.

55 Budvar toteaa joka tapauksessa toiseksi, että merkki BUD on todellakin alkuperänimitys. Se viittaa valituslautakunnan asiassa R 234/2005-2 tekemän päätöksen 20 kohtaan ja täsmentää, että missään säännöksessä ei säädetä, että alkuperänimityksen muodostavan merkin on välttämättä toistettava kokonaisuudessaan maantieteellinen nimi. Käsiteltävänä olevassa asiassa on sen mukaan ensinnäkin kiistatonta, että sana Budweis (joka on sen mukaan Česke Budějovicen saksankielinen nimi) vastaa sen kaupungin nimeä, missä asianomainen olut pannaan, eli tuotantoaluetta. Kansallisessa rekisteröintitodistuksessa todetaan sen mukaan, että alkuperänimitys ”bud” tarkoittaa muun muassa sellaista ”vaaleaa olutta”, joka on laadultaan ja ominaisuuksiltaan ”heikosti karvas, imelä ja erityisen aromin omaava” ja joka on peräisin Česke Budějovicesta. Budvar esittää myös, että alkuperänimitys voi mainiosti olla maantieteellisen nimityksen lyhenne tai jopa mielikuvituksellinen tai jokapäiväisessä kielessä käytetty termi, kun sen tuotantoalue vastaa tiettyä maantieteellistä aluetta. Budvar viittaa tämän osalta maataloustuotteiden ja elintarvikkeiden maantieteellisten merkintöjen ja alkuperänimitysten suojasta 14.7.1992 annetun neuvoston asetuksen (ETY)

N:o 2081/92 (EYVL L 208, s. 1), sellaisena kuin sitä sovellettiin tosiseikkojen tapahtumahetkellä, 2 artiklan 3 kohtaan, yhteisöjen tuomioistuimen yhdistetyissä asioissa C-465/02 ja C-466/02, Saksa ja Tanska vastaan komissio, 25.10.2005 antamaan tuomioon (Kok. 2005, s. I-9115) sekä tiettyihin Ranskassa tai yhteisön tasolla rekisteröityihin alkuperänimityksiin. Tässä tilanteessa ei sen mukaan voida väittää pätevästi, että merkki BUD ei ole pätevä alkuperänimitys, koska sana ”bud” ei vastaa tarkasti maantieteellistä paikkaa.

56 Budvar korostaa kolmanneksi, että asianomainen alkuperänimitys on voimassa Ranskassa ja asioissa T-225/06, T-255/06 ja T-309/06 myös Itävallassa. Budvar muistuttaa tämän osalta, että 27.1.1975 Tšekin maatalous- ja elintarvikeministeriö myönsi BUD-oluelle alkuperänimityksen luokittelun. Tšekin tasavallan kansainvälisten sitoumusten nojalla alkuperänimityksen luokitteluun liittyvä suoja myönnettiin merkille BUD muun muassa Ranskassa (Lissabonin sopimuksen nojalla) ja Itävallassa (kahdenvälisen sopimuksen nojalla). Vaikka Anheuser-Busch riitauttaa tämän alkuperänimityksen, sitä suojataan Budvarin mukaan edelleen Ranskassa ja Itävallassa ja sillä on edelleen niissä vaikutuksia.

57 Ranskan osalta Budvar korostaa, että niin kauan kuin alkuperänimitys tunnustetaan ja sitä suojataan tällaisena nimityksenä sen alkuperämaassa, Lissabonin sopimuksen sopimuspuolten on kyseisen sopimuksen 1 artiklan 2 kohdan mukaisesti suojattava asianomaista alkuperänimitystä alueellaan. Ranska ei sen mukaan ole ilmoittanut kieltäytyneensä suojaamasta alkuperänimitystä ”bud” Lissabonin sopimuksen 5 artiklan 3 kohdan nojalla. Mitä tulee lisäksi siihen, että Strasbourgin (Ranska) tribunal de grande instance totesi 30.4.2004, että alkuperänimityksen ”bud” rekisteröinnin vaikutukset olivat pätemättömiä Ranskan alueella Lissabonin sopimuksen nojalla, Budvar täsmentää, että tästä tuomiosta on tällä hetkellä valitettu Colmarin (Ranska) cour d’appeliin. Strasbourgin tribunal de grande instancen tuomio ei siis ole lopullinen. Alkuperänimityksellä ”bud” on Budvarin mukaan edelleen vaikutuksia Ranskassa. Budvar väittää tässä yhteydessä, että Ranskan oikeudessa ei ole olemassa alkuperänimityksen pätemättömäksi julistamista koskevaa kannetta, ja se esittää tähän liittyen oikeustieteen professorin lausunnon. Budvar esittää myös, että Strasbourgin tribunal de grande instancen antaman tuomion jälkeen Ranskan Institut national de la propriété

industrielle (jäljempänä INPI) kieltäytyi 19.5.2005 rekisteröimästä sanamerkkihakemusta BUD, jonka Anheuser-Busch oli jättänyt 30.9.2004 oluita varten. Anheuser-Busch ei Budvarin mukaan ole riitauttanut tätä päätöstä.

58 Itävallan ja asioiden T-225/06, T-255/06 ja T-309/06 osalta Budvar täsmentää, että tässä jäsenvaltiossa vireillä olevaa asiaa ei ole ratkaistu lainvoimaisella tuomiolla. Budvar esittää tämän osalta kolme viimeaikaista tuomioistuinten ratkaisua, joista viimeisimmän antoi Oberlandesgericht Wien (Wienin ylin alueellinen tuomioistuin) 10.7.2006. Tässä ratkaisussa määrättiin sen mukaan asiantuntijan nimeämisestä lähinnä sen määrittämiseksi, yhdistävätkö tšekkiläiset kuluttajat sanan ”bud” merkinnän olueen ja jos näin on, voidaanko tämän merkinnän ymmärtää viittaavan tiettyyn paikkaan, seutuun tai maahan, joka vastaa oluen alkuperää. Sen mukaan on siis kiistatonta, että alkuperänimitystä ”bud” suojataan edelleen Itävallassa, toisin kuin valituslautakunta väittää.

59 SMHV toteaa aluksi, että Budvar luopui valituslautakunnassa käydyn menettelyn kuluessa perustamasta väitettään kansainväliseen kuviomerkkiin nro 361 566, johon se oli alun perin vedonnut. Lisäksi alkuperänimityksen ”bud” osalta Budvar pysytti väitteensä yksinomaan sen suojan osalta, joka asianomaiselle nimitykselle on annettu Ranskassa ja Itävallassa. Oikeuksista, joihin vedottiin alun perin Italian ja Portugalin osalta, siis luovuttiin väitteen perustana.

60 SMHV toteaa seuraavaksi ensinnäkin, että sillä ei todellakaan ole toimivaltaa lausua sellaisen aikaisemman oikeuden pätevyydestä, johon on vedottu väitteen tueksi.

61 Käsiteltävänä olevassa asiassa valituslautakunta ei kuitenkaan sen mukaan lausunut aikaisemman alkuperänimityksen pätevyydestä. SMHV:n mukaan se arvioi yksinomaan sen suojan laajuutta. Kyseessä on sen mukaan oikeuskysymys, jota SMHV:n on tarkasteltava viran puolesta, vaikka asianosaiset eivät olisikaan esittäneet siihen liittyviä argumentteja (asia T-57/03, SPAG v. SMHV – Dann ja Backer (HOOLIGAN), tuomio 1.2.2005, Kok. 2005, s. II-287, 21 kohta ja asia T-153/03, Inex v. SMHV – Wiseman (lehmännahan esitys), tuomio 13.6.2006, Kok. 2006, s. II-1677, 40 kohta).

62 Aikaisemman oikeuden pätevyyden ja sen vastustamisen erottelusta säädetään sitä paitsi yhteisön säännöstössä (SMHV tarkoittaa täsmällisemmin sanottuna asetuksen N:o 40/94 53 artiklan 1 kohtaa, 43 artiklan 2 ja 3 kohtaa, 78 artiklan 6 kohtaa ja 107 artiklan 3 kohtaa). SMHV:n mukaan voi näin ollen olla tilanteita, joissa edes pätevää aikaisempaa oikeutta ei voida panna täytäntöön. Asetuksen N:o 40/94 8 artiklan 4 kohdan soveltamisen yhteydessä SMHV:n on tulkittava ja sovellettava kansallista oikeutta kansallisen tuomioistuimen tavoin.

63 Toiseksi mitä tulee alkuperänimityksen ”bud” suojeluun Ranskassa Lissabonin sopimuksen perusteella, SMHV viittaa valituslautakunnan asiassa R 234/2005-2 tekemään päätökseen ja toteaa, että kyseisen sopimuksen 2 artiklan 1 kohdassa sekä Ranskan maaseutua käsittelevän lain (code rural, jäljempänä maaseutulaki) L. 641-2 §:ssä edellytetään, että asianomainen alkuperänimitys muodostuu ”maantieteellisestä nimestä”. Budvar kuitenkin myöntää, että sana ”bud” ei ole maantieteellinen nimi, vaikka tämä sana on peräisin maantieteellisestä nimestä. Mitä tulee Budvarin tekemään viittaukseen asetuksen N:o 2081/92, joka on sittemmin korvattu maataloustuotteiden ja elintarvikkeiden maantieteellisten merkintöjen ja alkuperänimitysten suojasta 20.3.2006 annetulla neuvoston asetuksella (EY) N:o 510/2006 (EUVL L 93, s. 12), 2 artiklan 3 kohtaan, SMHV korostaa, että tähän asetukseen ei ole vedottu väitteiden tueksi. SMHV päättelee tästä, että ranskalainen tuomioistuin katsoi, että maantieteellisen nimen lyhentämiseen sanaksi ”bud” ei voida vedota samanlaisen tavaramerkin käyttämisen vastustamiseksi siitä riippumatta, että tätä sanaa suojataan Lissabonin sopimuksen perusteella.

64 SMHV lisää, että vaikka Lissabonin sopimuksella on tavanomaisesti etusija kansallisiin oikeuksiin nähden, sen 8 artiklassa määrätään, että kanteita, jotka ovat tarpeen alkuperänimitysten suojan varmistamiseksi, voidaan nostaa ”kansallisen lainsäädännön mukaisesti”. Lisäksi erottelu sellaisen alkuperänimityksen pätevyyden ja vastustamisen välillä, joka ei muodostu maantieteellisestä nimestä, on sen mukaan täysin perusteltu. Lissabonin sopimuksen täytäntöönpanosääntöjen 16 säännön 1 kohdassa, jossa säädetään yksinomaan, että kansainvälisen rekisteröinnin ”vaikutukset” (eikä rekisteröinti sinänsä) voidaan julistaa pätemättömäksi sopimusvaltiossa, säädetään ensinnäkin tästä erottelusta. Tämä erottelu on seuraavaksi perusteltu kilpailun vääristymisen välttämiseksi, jos Ranskan lainsäädännössä ei säädetä mahdollisuudesta julistaa pätemättömäksi alkuperänimityksen ”bud” vaikutukset Ranskassa, kuten Budvar väittää.

65 Mitä tulee kolmanneksi alkuperänimityksen ”bud” suojaamiseen Itävallassa asioissa T-225/06, T-255/06 ja T-309/06 mainitun kahdenvälisen sopimuksen perusteella, SMHV väittää, että kyseisen sopimuksen 2 artiklassa annetaan ymmärtää, että suojatun merkinnän pitää olla maantieteellinen, vaikka se voi niin ikään ”sisältää” muita tietoja (kuten ei-maantieteellisiä seikkoja). Pelkästään ei-maantieteellistä merkintää ei sen mukaan voida suojata. SMHV toteaa kuitenkin, että asiassa C-216/01, Budejovický Budvar, 18.11.2003 antamassaan tuomiossa (Kok. 2003, s. I-13617) yhteisöjen tuomioistuin hyväksyi 2 artiklan hieman erilaisen tulkinnan. Yhteisöjen tuomioistuimen hyväksymä tulkinta osoittaa sen mukaan erityisesti, että asianomainen merkintä voi ”muodostua” muista tiedoista.

66 SMHV katsoo joka tapauksessa, että itävaltalainen tuomioistuin edellyttää, että näytetään toteen, että alkuperämaassa (eli Tšekin tasavallassa) kuluttajat ymmärtävät, että kun merkki BUD liitetään oluihin, se viittaa Česke Budějovicen kaupunkiin. Tämä vastaa sitä paitsi yhteisöjen tuomioistuimen kantaa sen edellä 65 kohdassa mainitussa asiassa Budejovický Budvar antamassa tuomiossa, jossa katsottiin, että ”jos kansallisen tuomioistuimen selvityksissä ilmenee, että tosiseikkojen ja Tšekin tasavallassa vallitsevien käsitysten mukaan nimitys Bud tarkoittaa aluetta tai paikkaa tässä valtiossa ja että nimityksen suoja siellä on perusteltua EY 30 artiklassa määrättyjen kriteerien perusteella, kyseisessä artiklassa ei myöskään estetä tämän suojan ulottamista jonkin jäsenvaltion, kuten tässä asiassa Itävallan tasavallan, alueelle” (tuomion 101 kohta). Kuten valituslautakunta SMHV:n mukaan perustellusti totesi, käsiteltävänä olevassa asiassa ei ole todisteita siitä, että Česke Budějovicen kaupungin nimi lyhennettäisiin

sanalla ”Bud”. On näin ollen vaikeaa kuvitella, että oluen kuluttajat Tšekin tasavallassa näkisivät sanan ”bud” merkintänä siitä, että olut on pantu tämän maan tietyllä maantieteellisellä alueella.

67 Neljänneksi SMHV viittaa asiassa R 234/2005-2 tehdyn päätöksen 21 ja 29 kohtaan ja korostaa, että valituslautakunta katsoi, että Budvar oli osoittanut sanan ”bud” käytön tavaramerkkinä muttei alkuperänimityksenä. Tämän osalta, kun on kyse Budvarin argumentista, jonka mukaan se käytti sanaa ”bud” samanaikaisesti tavaramerkkinä ja alkuperänimityksenä, SMHV muistuttaa, että kullakin teollisoikeudella on olennainen tehtävä, joka on sille ominainen. Tietyissä tapauksissa tiettyjen oikeuksien olennaisia tehtäviä ei voida sovittaa yhteen. Alkuperänimityksen olennainen tehtävä on sen mukaan sen takaaminen, että tavaran, joka on peräisin tietystä maasta, tietyltä seudulta tai tietyltä paikkakunnalta, laatu tai ominaisuudet ovat olennaisesti tai yksinomaisesti maantieteellisen ympäristön, joka käsittää sen luonnon ja inhimilliset tekijät, ansiota. Tavaramerkin olennainen tehtävä on sen mukaan tavaran kaupallisen alkuperän takaaminen. Koska Budvar ei kiistä sitä, että sanaa ”bud” käytetään tavaramerkkinä, se ei täytä alkuperänimityksen olennaista tehtävää eikä se voi siis saada tähän liittyvää suojaa. Valituslautakunta katsoi sen mukaan tässä yhteydessä, että Ranskan ja Itävallan tuomioistuimet päätyivät samaan päätelmään eivätkä antaneet Budvarille suojaa vaaditun aikaisemman oikeuden kanssa samanlaisen tavaramerkin käyttöä vastaan.

68 SMHV vetoaa viidenneksi tuomioistuinten Itävallassa ja Ranskassa tekemiin päätöksiin.

69 Itävallan osalta SMHV korostaa asioissa T-225/06, T-255/06 ja T-309/06, että yhteisöjen tuomioistuin katsoi edellä 65 kohdassa mainitussa asiassa Budejovický Budvar antamassaan tuomiossa, että ”tavanomaista tai välillistä maantieteellistä alkuperämerkintää” (jollainen ”bud” SMHV:n mukaan on) voidaan suojata kyseessä

olevalla kahdenvälisellä sopimuksella, paitsi jos tämä merkintä muodostuu ”nimityksestä, joka ei viittaa suoraan eikä välillisesti tässä maassa sillä tarkoitetun tavaran maantieteelliseen alkuperään” (tuomion 107 ja 111 kohta). Handelsgericht Wien (Wienin kauppatuomioistuin) ja muutoksenhaussa Oberlandesgericht Wien eivät sen mukaan myöntäneet aikaisemmalle alkuperänimitykselle suojaa sitä vastaan, että Anheuser-Busch käyttää asianomaista merkkiä oluita varten. Se, että Oberlandesgericht Wien valtuutti 10.7.2006 antamallaan tuomiolla asiantuntijan määrittämään, voidaanko sanan ”bud” katsoa viittaavan suoraan tai välillisesti oluen maantieteelliseen alkuperään, ei sen mukaan muuta tämän ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa käsiteltävänä olevan asian ratkaisua. Oberlandesgericht Wienin myöntävä vastaus tähän kysymykseen ei ensinnäkään vaikuta riidanalaisten päätösten laillisuuteen, koska se annettiin niiden tekemisen jälkeen. Seuraavaksi todistustaakka sen osalta, että Itävallan oikeudessa suojataan aikaisempaa oikeutta, johon on vedottu, on Budvarilla. Sen olisi näin ollen pitänyt näyttää toteen SMHV:ssä, että yhteisöjen tuomioistuimen tuomiossaan asettamat edellytykset täyttyivät. Jos tällaisia todisteita ei esitetä, valituslautakunnan päätelmä on perusteltu. Lopuksi Budvarin ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimelle toimittamassa Handelsgericht Wienin 22.3.2006 antamassa tuomiossa katsotaan SMHV:n mukaan, että erilaisten tuomioistuimelle esitettyjen asiakirjojen perusteella sanaa ”bud” ei liitetä erityiseen maantieteelliseen nimeen Tšekin tasavallassa.

70 Ranskan osalta SMHV toteaa ensiksi, että se, että Strasbourgin tribunal de grande instancen 30.6.2004 antamasta tuomiosta on valitettu, ei muuta valituslautakunnan päätelmää, jonka mukaan Budvar ”ei ole toistaiseksi kyennyt estämään [Anheuser-Buschin] jälleenmyyjää myymästä olutta Ranskassa tavaramerkillä BUD” (asiassa R 234/2005-2 tehdyn päätöksen 34 kohta). Tässä tuomiossa lisäksi vahvistetaan SMHV:n mukaan päätelmä, jonka mukaan sana ”bud” on tavanomainen ja välillinen tavaran maantieteellisen alkuperän merkintä eli nimi, johon ei liity erityistä laatua, mainetta tai ominaisuutta maantieteellisen alkuperän mukaan. Strasbourgin tribunal de grande instance katsoi tämän vuoksi, että sana ”bud” ei kuulu Lissabonin sopimuksen 2 artiklan 1 kohdan soveltamisalaan, minkä vuoksi sen ei tarvinnut määrittää sitä, voiko sana ”bud” osoittaa tiettyä maantieteellistä paikkaa. Jos cour d’appel kumoaa tämän tuomion, tämä ei SMHV:n mukaan vaikuta riidanalaisten päätösten laillisuuteen, koska tämä tuomio annetaan niiden tekemisen jälkeen. Budvarin mainitsemat INPI:n päätökset eivät vaikuta riidanalaisiin päätöksiin, koska ensinnäkin ne koskevat tavaramerkin rekisteröintiä eivätkä käyttöä, koska toiseksi ei ole olemassa mitään tietoa siitä, että nämä päätökset olisivat lopullisia, ja koska kolmanneksi näillä hallinnollisilla päätöksillä on vähemmän arvoa kuin siviilioikeudellisia asioita käsittelevän tuomioistuimen antamalla tuomiolla.

71 Anheuser-Busch esittää aluksi tiettyjä huomautuksia asiassa T-257/06, joka koskee rekisteröintihakemusta nro 4. Se korostaa ensinnäkin, että Budvar ei vedonnut väitteensä tueksi Itävallassa suojattuun alkuperänimitykseen ”bud”, toisin kuin valituslautakunta totesi 28.6.2006 tekemässään päätöksessä (asia R 802/2004-2). Seuraavaksi mitä tulee rekisteröintihakemuksessa nro 4 tarkoitettuihin palveluihin, Anheuser-Busch toteaa, että rekisteröinti myönnettiin jo lopullisesti luokkiin 35, 38 ja 41 kuuluvia tavaroita varten sekä luokkaan 42 kuuluvia palveluja ”tietokannan hoitaminen” varten. Menettely valituslautakunnassa koski sen mukaan yksinomaan luokkaan 42 kuuluvia ”ravintola-, baari- ja pub-palveluja”, koska väiteosasto oli hyväksynyt väitteen yksinomaan tämän osalta ja väliintulija oli ainoa osapuoli, joka oli valittanut tästä päätöksestä. Väiteosaston päätös oli siis lopullinen sen osalta, että siinä hylättiin luokkiin 35, 38 ja 41 kuuluvia palveluja sekä luokkaan 42 kuuluvia palveluja ”tietokannan hoitaminen” koskeva väite.

72 Anheuser-Busch toteaa niin ikään alustavasti kaikissa asioissa, että Budvar viittasi valituslautakunnassa alkuperänimityksiin ”bud” Portugalissa ja Italiassa, vaikka Anheuser-Buschin mukaan nämä oikeudet on julistettu pätemättömiksi näissä maissa ja vaikka väiteosasto katsoi, että näiden oikeuksien olemassaoloa ei ole näytetty toteen. Anheuser-Busch toteaa, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa Budvar tyytyy vetoamaan alkuperänimityksiin ”bud” Ranskassa ja asioissa T-225/06, T-255/06 ja T-309/06 Itävallassa. Anheuser-Busch päättelee tästä, että väitteen perusta rajoittuu tosiasiassa näihin oikeuksiin.

73 Anheuser-Busch esittää seuraavaksi tulkintansa asetuksen N:o 40/94 8 artiklan 4 kohdasta. Se katsoo erityisesti, että tämä säännös koskee lähinnä rekisteröimättömiä oikeuksia, oikeuksia, jotka syntyvät ja pysyvät siksi, että niitä käytetään tosiasiallisesti markkinoilla. Rekisteröityjen tavaramerkkien osalta on sen mukaan toisin, koska niiden olemassaolo ja pätevyys syntyvät itse rekisteröintitoimella. Tässä yhteydessä yhteisön lainsäätäjä on sen mukaan päättänyt olla viittaamatta yksinomaan kansalliseen oikeuteen liike-elämässä käytettyjen merkkien osalta ja viitata siihen yksinomaan kyseisten merkkien ”käyttöön” perustuvien oikeuksien olemassaolon ja laajuuden osalta. Sen mukaan High Court of Justice (England & Wales) (Englannin ja Walesin

siviiliasioita käsittelevä tuomioistuin) noudatti näitä periaatteita asiassa, jota kutsutaan nimellä COMPASS, antamassaan tuomiossa (24.3.2004). Näiden periaatteiden mukaisesti SMHV:llä on paitsi mahdollisuus myös velvollisuus lausua asetuksen N:o 40/94 8 artiklan 4 kohdassa tarkoitettujen aikaisempien oikeuksien pätevyydestä. Anheuser-Busch viittaa myös ohjeisiin, jotka koskevat SMHV:ssä käytäviä menettelyjä (C osan 4 luvun 5.3.4 jakso). Vaikka asetuksen N:o 40/94 8 artiklan 4 kohdassa ei vahvisteta aineellisia edellytyksiä tällaisen ”käytön” laajuudelle, tämän artiklan toiminnan ja rakenteen valossa on selvää, että yhteisön lainsäätäjän aikomuksena oli soveltaa tiukempia edellytyksiä rekisteröimättömien oikeuksien suojaan kuin rekisteröityihin tavaramerkkeihin. Tämän osalta asetuksen N:o 40/94 15 ja 43 artiklassa edellytettyä tosiasiallista käyttöä on sen mukaan pidettävä ehdottomana vähimmäisvaatimuksena asetuksen N:o 40/94 8 artiklan 4 kohdan yhteydessä edellytetystä käytöstä.

74 Pääasian osalta Anheuser-Busch toteaa ensinnäkin, että valituslautakunta ei lausunut kyseessä olevien alkuperänimitysten pätevyydestä. Sen mukaan valituslautakunta katsoi, että käsiteltävänä olevassa asiassa ei ollut olemassa alkuperänimitystä.

75 Anheuser-Busch väittää toiseksi, että sana ”bud” ei ole paikannimi, ja se viittaa erityisesti tiettyihin asiakirjoihin, jotka se esitti SMHV:ssä. Anheuser-Busch täsmentää erityisesti, että alkuperänimityksen rekisteröinti ei voi antaa maantieteellistä sivumerkitystä sanalle, jolla tällaista merkitystä ei ole. Lisäksi jopa olettaen, että saksankielinen nimi ”Budweis” voitaisiin liittää Česke Budějovicen kaupunkiin – mitä Budvar ei sen mukaan näyttänyt toteen –, kuluttajan pitäisi harjoittaa ylimääräistä aivovoimistelua. Sen mukaan ei näin ollen ole ilmeistä, että sanan ”bud” ymmärretään tarkoittavan ”Budweisia” ja että se liitetään Česke Budějovicen kaupunkiin. Lisäksi vaikka olisi totta, että maantieteellisten sanojen lyhenteet voivat periä täydellisen sanan maantieteellisen luonteen, tämä voi toimia vain todella tavallisissa lyhenteissä. Sen mukaan mitään argumenttia tai todistetta ei kuitenkaan ole esitetty sen osoittamiseksi, että sanaa ”bud” käytetään Česke Budějovicen lyhenteenä ja että se ymmärretään tällaiseksi. Samaa päättelyä on sen mukaan sovellettava mielikuvituksellisiin sanoihin, jotka eivät missään tapauksessa täytä Lissabonin sopimuksen edellytyksiä, koska se koskee sen 2 artiklan 1 kohdan mukaan vain olemassa olevia paikkoja. Mielikuvituksellisia sanoja voidaan

joka tapauksessa suojata vain, jos ne ymmärretään maantieteellisessä merkityksessä, mistä ei sen mukaan ole kyse käsiteltävänä olevassa asiassa.

76 Anheuser-Busch katsoo kolmanneksi, että valituslautakunnalla oli toimivalta todeta, onko sana ”bud” alkuperänimitys vai ei. Valituslautakuntaa ei sen mukaan tämän osalta sido Lissabonin sopimus eikä kahdenvälinen sopimus. Asetuksen N:o 40/94 8 artiklan 4 kohdan yhteydessä SMHV:n on sen mukaan osoitettava, että kaikki edellytykset suhteellisen hylkäysperusteen hyväksymiseksi täyttyvät. Toisin kuin rekisteröityjen tavaramerkkien osalta, SMHV:tä eivät sido aikaisemmat kansalliset hallinnolliset päätökset, joihin kuuluu esimerkiksi nimityksen rekisteröinti. SMHV:llä on sen mukaan toimivalta lausua asianomaisen nimitykseen liittyvän oikeuden olemassaolosta ja pätevyydestä, ja sillä on tässä yhteydessä sama toimivalta kuin kansallisilla tuomioistuimilla. Kun valituslautakunta toteaa, että maantieteellistä nimitystä koskeva suoja on pätemätön, se ei sammuta tätä oikeutta vaan yksinomaan toteaa, että vaadittu oikeus ei voi olla esteenä yhteisön tavaramerkin rekisteröinnille.

77 Neljänneksi ranskalaiset ja itävaltalaiset tuomioistuimet katsoivat Anheuser-Buschin mukaan, että sanaa ”bud” ei suojata alkuperänimityksenä. Vaikka nämä tuomioistuinten päätökset eivät vielä ole lopullisia ja sitovia, ne vahvistavat sen, että valituslautakunnan riidanalaisessa päätöksessä suorittama tosiseikkojen arviointi oli asianmukainen.

78 Anheuser-Busch lisää asioissa T-255/06, T-257/06 ja T-309/06, että INPI:n päätöstä, joka annettiin tiedoksi 19.5.2005 ja johon Budvar vetosi kanteissaan, ei ilmoitettu SMHV:lle, minkä vuoksi sitä ei voida ottaa tutkittavaksi. Joka tapauksessa Budvarin tarkoittama INPI:n päätös oli pelkästään väliaikainen, ja rekisteröinnin lopullinen epääminen perustui menettelylliseen kysymykseen eikä asiakysymykseen. Anheuser-Busch viittaa tämän osalta 6.4.2006 päivättyyn kirjelmäänsä, jonka se jätti valituslautakunnalle menettelyssä, joka johti asiaan T-257/06.

b) Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen arviointi asiasta

79 On muistutettava, että asetuksen N:o 40/94 8 artiklan 4 kohdalla mahdollistetaan väitteen tekeminen yhteisön tavaramerkkiä koskevaa hakemusta vastaan muun merkin kuin aikaisemman tavaramerkin perusteella ja että tilanteesta, jossa kyse on aikaisemmasta tavaramerkistä, säädetään 8 artiklan 1–3 ja 5 kohdassa (yhdistetyt asiat T-57/04 ja T-71/04, Budějovický Budvar ja Anheuser-Busch v. SMHV (AB GENUINE Budweiser KING OF BEERS), tuomio 12.6.2007, Kok. 2007, s. II-1829, 85 kohta). Asetuksen N:o 40/94 8 artiklan 4 kohdan mukaan tähän merkkiin sovellettavan yhteisön tai jäsenvaltion oikeuden mukaan merkkiin perustuvien oikeuksien pitää olla hankittu ennen yhteisön tavaramerkkiä koskevan hakemuksen jättämispäivää tai ennen yhteisön tavaramerkkiä koskevan hakemuksen tueksi vedottua etuoikeuspäivää. Edelleen tähän merkkiin sovellettavan yhteisön tai jäsenvaltion oikeuden mukaan merkin on annettava haltijalleen oikeus kieltää myöhemmän tavaramerkin käyttö.

80 Tässä yhteydessä väitteessä on asetuksen N:o 2868/95 15 säännön 2 kohdan mukaan, sellaisena kuin sitä sovellettiin Budvarin jättäessä väitteensä, muun muassa oltava maininta aikaisemmasta oikeudesta ja sen jäsenvaltion tai niiden jäsenvaltioiden nimi, joissa tämä oikeus on olemassa, sekä aikaisemman oikeuden esitys ja tarvittaessa kuvaus. Lisäksi asetuksen N:o 2868/95 16 säännön 2 kohdan nojalla, sellaisena kuin sitä sovellettiin Budvarin jättäessä väitteensä, väitteeseen on mieluiten liitettävä todisteet tämän oikeuden hankkimisesta ja sen suojan laajuudesta.

81 Käsiteltävänä olevassa asiassa valituslautakunta katsoi lähinnä, että aivan ensiksi oli määritettävä, oliko merkki BUD todella alkuperänimitys. Se totesi tämän osalta ensiksi, että alkuperänimitys on maantieteellinen merkintä, jolla kerrotaan kuluttajille, että tavara on peräisin tietystä paikasta, tietyltä seudulta tai tietyltä alueelta ja että sillä on

tiettyjä ominaisuuksia, jotka liittyvät maantieteelliseen ympäristöön, jossa se on valmistettu, ja joita ovat esimerkiksi luonnolliset ja inhimilliset tekijät. Se hyväksyi seuraavaksi, että on vaikeaa kuvitella, että merkkiä BUD voitaisiin pitää alkuperänimityksenä tai edes maantieteellisen alkuperän välillisenä merkintänä. Valituslautakunta katsoi erityisesti, että sana ”bud” ei vastaa Tšekin tasavallassa sijaitsevan paikan nimeä. Mikään ei sen mukaan todista, että sen kaupungin nimi, johon Budvar on sijoittautunut (eli České Budějovice, jonka saksankielinen nimi on Budweis) olisi lyhennetty ”Budiksi”. Sen mukaan on näin ollen vaikeaa kuvitella, että kuluttajat Ranskassa, Italiassa, Portugalissa ja Itävallassa voisivat ymmärtää sanan ”bud” alkuperänimitykseksi eli olueksi, joka on pantu tietyllä Tšekin tasavallan maantieteellisellä alueella ja jolla on tiettyjä ominaisuuksia, jotka liittyvät sen maantieteelliseen ympäristöön. Valituslautakunta totesi lisäksi, että Budvar on käyttänyt merkkiä BUD tavaramerkkinä eikä alkuperänimityksenä. Ei lisäksi näytä siltä, että jokin muu České Budějovicen (paikka, johon Budvar on sijoittautunut) yritys voisi panna olutta alkuperänimitystä ”bud” käyttäen. Lopuksi näiden toteamusten valossa valituslautakunta katsoi, että kysymys siitä, pidetäänkö merkkiä BUD alkuperänimityksenä, jota suojataan Itävallassa tämän jäsenvaltion ja Tšekin tasavallan välillä tehdyn kahdenvälisen sopimuksen perusteella, tai Ranskassa, Italiassa ja Portugalissa Lissabonin sopimuksen perusteella, on toissijainen. Vaikka merkkiä BUD pidettäisiin alkuperänimityksenä yhdessä näistä maista, olisi ilmeistä, että väite ei voisi menestyä asetuksen N:o 40/94 8 artiklan 4 kohdan nojalla sellaisen oikeuden perusteella, joka esitetään alkuperänimityksenä mutta joka ei itse asiassa ole sellainen (valituslautakunnan 14.6.2006 tekemän päätöksen (asia R 234/2005-2) 19–22 kohta, johon viitataan myös muissa riidanalaisissa päätöksissä).

82 Riidanalaisten päätösten tutkimiseksi on tehtävä ero alkuperänimityksen ”bud”, joka on rekisteröity Lissabonin sopimuksen perusteella, ja sen nimityksen ”bud” välillä, jota suojataan kahdenvälisen sopimuksen perusteella. On korostettava, että Euroopan yhteisö ei ole Lissabonin sopimuksen eikä kahdenvälisen sopimuksen sopimuspuoli.

Lissabonin sopimuksen perusteella rekisteröity alkuperänimitys ”bud”

83 On todettava, että valituslautakunta analysoi riidanalaisten päätösten sanamuodon mukaan sitä, ”onko merkki BUD todella alkuperänimitys”. Valituslautakunta katsoi tässä yhteydessä, että kyseessä oleva väite ei voinut menestyä asetuksen N:o 40/94 8 artiklan 4 kohdan nojalla sellaisen oikeuden perusteella, joka ”esitetään alkuperänimityksenä” mutta joka itse asiassa ”ei ole sellainen”. Valituslautakunta katsoi myös, että kysymys siitä, pidetäänkö merkkiä BUD suojattuna alkuperänimityksenä muun muassa Ranskassa Lissabonin sopimuksen perusteella ”on toissijainen”. Tästä seuraa, että valituslautakunta lausui itse ”alkuperänimityksen” luokittelusta tutkimatta kyseessä olevan alkuperänimityksen suojan laajuutta mainittujen kansallisten oikeuksien valossa.

84 Ensinnäkin tarvitsematta pohtia ensimmäisen osan yhteydessä Lissabonin sopimuksen vaikutuksia sen aikaisemman oikeuden suojaan, johon on vedottu Ranskan oikeuden perusteella, on todettava, että alkuperänimitysten rekisteröinti kyseisen sopimuksen perusteella suoritetaan sopimusvaltioiden hallintoviranomaisten hakemuksesta sellaisten luonnollisten henkilöiden tai julkisoikeudellisten tai yksityisoikeudellisten oikeushenkilöiden nimissä, joilla on oikeus käyttää näitä nimityksiä kansallisen lainsäädäntönsä mukaan. Tässä yhteydessä sopimusvaltioiden hallintoviranomaiset voivat julistaa, kun esittävät sille perustelut, yhden vuoden kuluessa rekisteröintiilmoituksen vastaanottamisesta, että ne eivät voi taata alkuperänimityksen suojaa (Lissabonin sopimuksen 5 artiklan 1 ja 3 kohta).

85 Toiseksi on todettava, että Lissabonin sopimuksen perusteella rekisteröidyn alkuperänimityksen ei voida katsoa tulleen yleiseksi niin kauan kuin sitä suojataan alkuperänimityksenä alkuperämaassa. Tässä yhteydessä alkuperänimitykselle myönnetty suoja taataan eikä sitä ole tarpeen uusia (Lissabonin sopimuksen 6 artikla ja 7 artiklan 1 kohta).

86 Kolmanneksi Lissabonin sopimuksen täytäntöönpanosääntöjen 16 säännössä todetaan, että kun kansainvälisen rekisteröinnin vaikutukset julistetaan pätemättömiksi sopimusvaltiossa ja kun pätemättömäksi julistamiseen ei voida enää hakea muutosta, tämän sopimusvaltion toimivaltaisten viranomaisten on annettava tämä pätemättömäksi julistaminen tiedoksi kansainväliselle toimistolle. Tässä tapauksessa ilmoituksessa mainitaan viranomainen, joka on julistanut vaikutukset pätemättömiksi. Tästä seuraa, että ainoastaan Lissabonin sopimuksen sopimusvaltion viranomainen voi julistaa sopimuksen perusteella rekisteröidyn alkuperänimityksen vaikutukset pätemättömiksi.

87 Käsiteltävänä olevassa asiassa alkuperänimitys ”bud” (nro 598) rekisteröitiin 10.3.1975. Ranska ei ilmoittanut vuoden kuluessa rekisteröinti-ilmoituksen vastaanottamisesta, ettei se voi taata kyseisen alkuperänimityksen suojaa. Lisäksi riidanalaisten päätösten tekohetkellä asianomaisen alkuperänimityksen vaikutukset oli jo julistettu pätemättömiksi Strasbourgin tribunal de grande instancen 30.6.2004 antamalla tuomiolla. Kuten ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimelle toimitetuista asiakirjoista ilmenee, Budvar kuitenkin valitti tästä tuomiosta, ja tällä valituksella on lykkäävä vaikutus. Tästä seuraa, että riidanalaisten päätösten tekohetkellä asianomaisen alkuperänimityksen vaikutuksia ei ollut julistettu pätemättömiksi Ranskassa päätöksellä, josta ei voida valittaa.

88 Kuten asetuksen N:o 40/94 johdanto-osan viidennestä perustelukappaleesta ilmenee, tavaramerkkejä koskeva yhteisön oikeus ei korvaa tavaramerkkejä koskevaa jäsenvaltioiden oikeutta (asia T-318/03, Atomit Austria v. SMHV – Fabricas Agrupadas de Muñecas de Onil (ATOMIC BLITZ), tuomio 20.4.2005, Kok. 2005, s. II-1319, 31 kohta). Tällä perusteella ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on katsonut, että kansallista tavaramerkkiä koskevan rekisteröinnin pätevyyttä ei voida riitauttaa yhteisön tavaramerkin rekisteröintimenettelyssä (asia T-6/01, Matratzen Concord v. SMHV – Hukla Germany (MATRATZEN), tuomio 23.10.2002, Kok. 2002, s. II-4335, 55 kohta; asia T-186/02, BMI Bertollo v. SMHV – Diesel (DIESELIT), tuomio 30.6.2004, Kok. 2004, s. II-1887, 71 kohta; asia T-269/02, PepsiCo v. SMHV –

Intersnack Knabber-Gebäck (RUFFLES), tuomio 21.4.2005, Kok. 2005, s. II-1341, 26 kohta ja asia T-364/05, Saint-Gobain Pam v. SMHV – Propamsa (PAM PLUVIAL), tuomio 22.3.2007, Kok. 2007, s. II-757, 88 kohta).

89 Tästä seuraa, että asetuksella N:o 40/94 luotu järjestelmä edellyttää sitä, että SMHV ottaa huomioon kansallisella tasolla suojattujen aikaisempien oikeuksien olemassaolon. Näin ollen asetuksen N:o 40/94 8 artiklan 1 kohdassa, tarkasteltuna yhdessä 8 artiklan 4 kohdan kanssa, säädetään, että muun liike-elämässä käytetyn merkin, jonka vaikutusala on laajempi kuin paikallinen ja joka on voimassa jäsenvaltiossa, haltija voi vastustaa siinä määritetyin edellytyksin yhteisön tavaramerkin rekisteröintiä (ks. analogisesti edellä 88 kohdassa mainittu asia ATOMIC BLITZ, tuomion 31 ja 32 kohta). Tämän suojan takaamiseksi asetuksen N:o 40/94 8 artiklan 4 kohdassa mainitaan nimenomaisesti aikaisempaan oikeuteen, johon on vedottu, ”sovellettava jäsenvaltion oikeus”.

90 Koska Ranskassa alkuperänimityksen ”bud” vaikutuksia ei ole julistettu lopullisesti pätemättömiksi, valituslautakunnan oli otettava huomioon asetuksen N:o 40/94 8 artiklan 4 kohdan perusteella merkityksellinen kansallinen oikeus ja Lissabonin sopimuksen perusteella tehty rekisteröinti eikä se voinut asettaa kyseenalaiseksi sitä, että aikaisempi oikeus, johon on vedottu, oli ”alkuperänimitys”.

91 On lisättävä, että jos valituslautakunnalla oli vakavia epäilyjä siitä, voitiinko aikaisempi oikeus luokitella ”alkuperänimitykseksi”, ja siis suojasta, joka sille oli myönnettävä sen kansallisen oikeuden perusteella, johon on vedottu, tämän kysymyksen ollessa nimenomaisesti esillä tuomioistuimessa Ranskassa sillä oli mahdollisuus asetuksen N:o 2868/95 20 säännön 7 kohdan c alakohdan perusteella lykätä väitemenettelyä tätä koskevaa lopullista tuomiota odotettaessa.

92 Kun otetaan huomioon nämä seikat, on katsottava, että valituslautakunta rikkoi asetuksen N:o 40/94 8 artiklan 4 kohtaa, kun se katsoi ensinnäkin, että aikaisempi oikeus, johon on vedottu ja joka on rekisteröity Lissabonin sopimuksen perusteella, ei ollut ”alkuperänimitys”, ja kun se katsoi seuraavaksi, että kysymys siitä, pidettiinkö merkkiä BUD suojattuna alkuperänimityksenä muun muassa Ranskassa, oli ”toissijainen”, ja kun se päätteli, että väite ei voinut menestyä tämän perustan nojalla.

Kahdenvälisen sopimuksen perusteella suojattu nimitys ”bud”

93 Kahdenvälisen sopimuksen liitteen B sanamuodosta ilmenee, että sana ”bud” on luokiteltu ”merkinnäksi”. Kyseisestä sopimuksesta ei ilmene, että merkintä ”bud” olisi nimenomaisesti luokiteltu ”alkuperämerkinnäksi”. Kyseisestä sopimuksesta ei myöskään ilmene, että sanan ”bud” olisi katsottu muodostavan maantieteellisen nimityksen tai viittaavan asianomaisen tavaran erityisiin ominaisuuksiin.

94 Tämän osalta on korostettava, että kahdenvälisen sopimuksen 2 artiklan mukaan riittää, että asianomaiset merkinnät tai nimitykset liittyvät suoraan tai välillisesti tavaran alkuperään, jotta ne voidaan luetella kahdenvälisessä sopimuksessa ja ne voivat tämä vuoksi saada kahdenvälisessä sopimuksessa myönnetyn suojan. Tämä määritelmä on tämän osalta laajempi kuin määritelmä, jonka valituslautakunta hyväksyi. Se katsoi nimittäin, että ”alkuperänimitys” on ”maantieteellinen merkintä, joka antaa kuluttajille tiedon siitä, että tavara on peräisin tietystä paikasta, tietyltä seudulta tai tietyltä alueelta ja että sillä on tiettyjä ominaisuuksia, jotka liittyvät siihen maantieteelliseen ympäristöön, missä se on valmistettu, ja joita ovat esimerkiksi luonnolliset ja

inhimilliset tekijät” (valituslautakunnan 14.6.2006 tekemän päätöksen (asia R 234/2005-2) 19 kohta, johon viitataan myös muissa riidanalaisissa päätöksissä).

95 Näiden seikkojen valossa on katsottava, että valituslautakunta teki kaksi virhettä. Se katsoi ensinnäkin virheellisesti, että nimitys ”bud” on nimenomaisesti suojattu ”alkuperänimityksenä” kahdenvälisen sopimuksen perusteella. Seuraavaksi ja joka tapauksessa se sovelsi ”alkuperänimityksen” määritelmää, joka ei vastaa kyseisen sopimuksen perusteella suojattujen merkintöjen määritelmää.

96 Se, että Budvar saattoi esittää oikeuden, johon on vedottu, ”alkuperänimityksenä”, ei estänyt valituslautakuntaa arvioimasta esitettyjä tosiseikkoja ja asiakirjoja täydellisesti (ks. vastaavasti edellä 88 kohdassa mainittu asia ATOMIC BLITZ, tuomion 38 kohta). Tämä on erityisen tärkeää, kun luokittelulla, joka on annettava aikaisemmalle oikeudelle, voi olla merkitystä kyseisen oikeuden vaikutuksiin väitemenettelyssä. Tämän osalta on muistutettava, että SMHV:tä voidaan vaatia huomioimaan muun muassa sen jäsenvaltion kansallinen oikeus, jossa aikaisempi tavaramerkki, johon väite perustuu, on suojattu. Tässä tapauksessa sen on viran puolesta selvitettävä tässä tarkoituksessa hyödyllisiksi katsominsa keinoin kyseisen jäsenvaltion kansallinen lainsäädäntö, jos tällaiset tiedot ovat tarpeen kyseisen rekisteröinnin hylkäysperusteen soveltamisedellytysten ja erityisesti esitettyjen tosiseikkojen paikkansapitävyyden ja esitettyjen asiakirjojen todistusvoiman arvioimiseksi. SMHV:n suorittaman tutkimuksen tosiasiallisen perustan rajoittaminen ei näet merkitse sitä, ettei se voisi niiden tosiseikkojen lisäksi, jotka väitemenettelyn asianosaiset ovat nimenomaisesti esittäneet, ottaa huomioon myös notorisia seikkoja eli seikkoja, jotka kaikkien voidaan olettaa tuntevan tai joista voidaan saada tieto yleisesti saatavilla olevista lähteistä (asia T-185/02, Ruiz-Picasso ym. v. SMHV – DaimlerChrysler (PICARO), tuomio 22.6.2004, Kok. 2004, s. II-1739, 29 kohta ja edellä 88 kohdassa mainittu asia ATOMIC BLITZ, tuomion 35 kohta). Näitä periaatteita sovelletaan käsiteltävänä olevassa asiassa. Valituslautakunnalla oli käytettävissään tarvittavat seikat tosiseikkojen täydelliseksi arvioimiseksi.

97 Kun otetaan huomioon nämä seikat, on katsottava, että valituslautakunta rikkoi asetuksen N:o 40/94 8 artiklan 4 kohtaa, kun se katsoi ensinnäkin, että aikaisempi oikeus, johon on vedottu ja jota suojataan kahdenvälisellä sopimuksella, ei ole ”alkuperänimitys” valituslautakunnan hyväksymän määritelmän mukaan, ja seuraavaksi, että kysymys siitä, pidetäänkö merkkiä BUD suojattuna alkuperänimityksenä muun muassa Itävallassa, oli ”toissijainen”, ja kun se päätteli lopuksi, että väite ei voinut menestyä tämän perustan nojalla.

98 On lisäksi todettava, että kahdenvälisellä sopimuksella on edelleen vaikutuksia Itävallassa nimityksen ”bud” suojaamiseksi. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimelle esitetyistä asiakirjoista ei ilmene, että Itävallan tuomioistuimet olisivat katsoneet, että Itävalta tai Tšekin tasavalta eivät ole halunneet soveltaa sopimusten seuraannon periaatetta kahdenväliseen sopimukseen Tšekkoslovakian sosialistisen tasavallan jakautumisen jälkeen. Mikään ei lisäksi anna ymmärtää, että Itävalta tai Tšekin tasavalta olisivat irtisanoneet kyseisen sopimuksen. Lisäksi Itävallassa vireillä olevat riita-asiat eivät ole johtaneet tuomioistuimen lopulliseen päätökseen. Tässä tilanteessa samoista syistä kuin edellä 88 ja 89 kohdassa esitetyt syyt valituslautakunnan oli otettava huomioon asetuksen N:o 40/94 8 artiklan 4 kohdan perusteella aikaisempi oikeus, johon Budvar vetosi, eikä se voinut asettaa kyseenalaiseksi kyseisen oikeuden varsinaista luokittelua.

99 Edellä esitetystä seuraa, että ainoan kanneperusteen ensimmäinen osa on katsottava perustelluksi.

100 Koska riidanalaiset päätökset perustuvat muille täydentäville näkemyksille, joita toinen osa koskee, niitä on analysoitava seuraavaksi.

2. *Asetuksen N:o 40/94 8 artiklan 4 kohdan edellytysten soveltamista koskeva toinen osa*

a) Asianosaisten ja väliintulijan lausumat

Budvarin lausumat

101 Budvar toteaa ensiksi, että se on aikaisemman oikeuden, johon on vedottu, haltija. Se kiistää toiseksi valituslautakunnan päätelmän, jonka mukaan merkkiä BUD ei ole käytetty liike-elämässä. Se katsoo kolmanneksi, että valituslautakunta teki virheen päätellessään, ettei ollut osoitettu, että kyseessä oleva nimitys antoi sille oikeuden kieltää sanan ”bud” käytön tavaramerkkinä Itävallassa tai Ranskassa.

– Edellytys, joka koskee sitä, että väitteen tekijä on aikaisemman oikeuden, johon on vedottu, haltija

102 Budvar väittää, että mitä tulee asetuksen N:o 40/94 8 artiklan 4 kohtaan, se on aikaisemman oikeuden, johon on vedottu, haltija. Toisin kuin valituslautakunta tuntuu antavan ymmärtää asiassa R 234/2005-2 tehdyn päätöksen 21 kohdassa, Budvar korostaa, että se, että se on oikeuden käyttää alkuperänimitystä ”bud” ainoa haltija, ei ole ristiriidassa tämän merkin alkuperänimityksen luokittelun kanssa, koska tällaisen nimityksen kollektiivinen käyttö ei ole välttämätöntä. Käsiteltävänä olevassa asiassa asianomainen alkuperänimitys on rekisteröity Budvarin nimiin Tšekin maatalousministeriössä ja WIPO:ssa, minkä vuoksi se voi vedota siihen tässä menettelyssä.

– Aikaisemman oikeuden, johon on vedottu, liike-elämässä käyttämistä koskeva edellytys

103 Budvar muistuttaa asiassa R 234/2005-2 tehdyn päätöksen 23 ja 24 kohdan sanamuodosta ja väittää, että valituslautakunta ei voinut soveltaa analogisesti asetuksen N:o 40/94 43 artiklan 2 ja 3 kohdan ja asetuksen N:o 2868/95 22 säännön säännöksiä sen määrittämiseksi, oliko alkuperänimitystä ”bud” käytetty ”liike-elämässä”.

104 Budvar korostaa ensiksi, että asetuksen N:o 40/94 8 artiklan perusteella yksinomaan rekisteröityjen aikaisempien tavaramerkkien haltijat voivat väitteen yhteydessä joutua osoittamaan oikeutensa käytön. Näitä todisteita koskevista yksityiskohtaisista säännöistä säädetään asetuksen N:o 2868/95 22 säännössä. Miltään muulta aikaisemmalta oikeudelta, johon on vedottu, ei voida edellyttää ennalta sen käyttöä koskevia todisteita asetuksen N:o 40/94 43 artiklan kriteerien mukaan.

105 Budvar viittaa toiseksi asetuksen N:o 40/94 johdanto-osan kuudenteen ja yhdeksänteen perustelukappaleeseen ja toteaa, että yhteisön tavaramerkin rekisteröinti evätään, kun se voi loukata ”aikaisempaa oikeutta”. Kun aikaisempi oikeus on tavaramerkki, sitä on kuitenkin käytettävä tosiasiallisesti, jotta se muodostaa oikeuden, johon voidaan vedota yhteisön tavaramerkin rekisteröintiä vastaan. Jos kyseessä oleva aikaisempi oikeus ei ole tavaramerkki, asetuksen N:o 40/94 säännöksissä ei Budvarin mukaan velvoiteta osoittamaan tämän merkin ”käyttöä” liike-elämässä. Lisäksi asetuksessa N:o 40/94 ei ole ensimmäistäkään sellaista poikkeussäännöstä aikaisempien oikeuksien suojan periaatteeseen, jolla pyrittäisiin luomaan velvoite osoittaa liike-elämässä tapahtuvan käytön laajuus. Asiassa T-225/06 Budvar toteaa, että todellisen ja tosiasiallisen käytön osoittaminen liike-elämässä riittää. Muissa asioissa Budvar toteaa, että käytön osoittaminen liike-elämässä riittää.

106 Budvar analysoi kolmanneksi asetuksen N:o 40/94 43 artiklan sanamuotoa ja täsmentää, että SMHV voi yhteisön tavaramerkin hakijan pyynnöstä kehottaa väitteen tekijää esittämään todisteet sen tavaramerkin, johon tämä vetoaa, todellisesta ja tosiasiallisesta käytöstä. Käsiteltävänä olevassa asiassa Anheuser-Busch käytti Budvarin mukaan tätä mahdollisuutta yksinomaan sen kansainvälisen tavaramerkin osalta, johon Budvar oli alun perin vedonnut väitteensä tueksi (kansainvälinen tavaramerkki nro 361566). SMHV:llä ei siis Budvarin mukaan ole toimivaltaa vaatia oma-aloitteisesti aikaisemman tavaramerkin käyttöä koskevia todisteita vaan tämä oikeus kuuluu yksinomaan yhteisön tavaramerkin hakijalle. SMHV:llä ei sen mukaan ole sitä suuremmalla syyllä oikeutta tehdä alkuperänimityksen, johon on vedottu, käyttöä koskevista todisteista edellytystä, jonka vuoksi väitteen hylkääminen on perusteltua, koska sitä ei SMHV:n mukaan ole täytetty. Budvar korostaa lisäksi, että oikeus vaatia väitteen yhteydessä todisteiden esittämistä sen aikaisemman tavaramerkin käytöstä, johon on vedottu, on looginen ja tarpeellinen välitön seuraus tavaramerkkien menettämistä koskevista säännöistä, joista säädetään jäsenvaltioiden tavaramerkkilainsäädännön lähentämisestä 21.12.1988 annetun ensimmäisen neuvoston direktiivin 89/104/ETY (EYVL 1989, L 40, s. 1) 10 artiklassa ja asetuksen N:o 40/94 50 artiklassa.

107 Budvar väittää neljänneksi, että valituslautakunnan päättely on vastoin yhteisön oikeuskäytäntöä, joka liittyy käsitteeseen ”käyttö liike-elämässä”, sellaisena kuin se esitetään direktiivin 89/104 4 ja 5 artiklassa ja asetuksen N:o 40/94 9 artiklan 1 kohdassa. Budvar viittaa erityisesti yhteisöjen tuomioistuimen asiassa C-206/01, Arsenal Football Club, 12.11.2002 antaman tuomion (Kok. 2002, s. I-10273) 40 kohtaan ja ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen asiassa T-279/03, Galileo International Technology vastaan komissio, 10.5.2006 antaman tuomion (Kok. 2006, s. II-1291) 114 kohtaan. Budvarin mielestä käytön ”laatua” koskeva kriteeri on ainoa oikeuskäytännössä hyväksytty kriteeri, eikä minkäänlaisella ”määrällisellä” kriteerillä ole merkitystä. Näin ollen yksinomaan käytön kaupallinen luonne on sen mukaan ratkaiseva, ei määrällisesti merkittävä käyttö.

108 Budvar katsoo viidenneksi, että valituslautakunnan päättely on ristiriidassa SMHV:n päätöskäytännön kanssa. Budvar viittaa tämän osalta useisiin SMHV:n päätöksiin, joissa ei sen mukaan vaadittu aikaisemman oikeuden määrällisesti merkittävää käyttöä. Lisäksi yhdistetyissä asioissa T-60/04–T-64/04, jotka koskivat sanamerkkiä BUD ja jotka johtivat ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen yhdistetyissä asioissa T-60/04–T-64/04, Budějovický Budvar vastaan SMHV – Anheuser-Busch (BUD), 12.6.2007 antamaan tuomioon (ei julkaistu oikeustapauskokoelmassa), SMHV oli

täysin tietoinen alkuperänimityksen oikeudellisesta merkityksestä. Budvar viittaa tämän osalta useisiin oikeudenkäyntiasiakirjoihin näissä asioissa, ja se liittää ne kannekirjelmään. Näistä seikoista ilmenee, että SMHV:n päätöskäytännössä annetaan laadullinen eikä määrällinen tulkinta käsitteelle ”liike-elämässä käytetty merkki”. Sen lisäksi, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen pitäisi todeta, että riidanalaiset päätökset ovat laittomia, sen pitäisi myös katsoa, että ne loukkaavat yhdenvertaisen kohtelun periaatetta. Budvar mainitsee tämän osalta ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen asiassa T-123/04, Cargo Partner vastaan SMHV (CARGO PARTNER), 27.9.2005 antaman tuomion (Kok. 2005, s. II-3979) 70 kohdan.

109 Kun otetaan huomioon kaikki nämä seikat ja se, että valituslautakunnan vaatimus, joka koskee todisteita aikaisemman merkin käytöstä, on yhteisön säädösten vastainen, Budvar väittää, että käsiteltävänä olevassa asiassa valituslautakunnalle on toimitettu todisteet sen osoittamiseksi, että Budvar käyttää nimitystä ”bud” liiketoiminnassaan eikä yksityisesti. Budvar esittää tässä menettelyssä uudelleen nämä asiakirjat, jotka muodostuvat Ranskan osalta useista laskuista ja Itävallan osalta asioissa T-225/06, T-255/06 ja T-309/06 useista todistuksista, laskuista ja lehtileikkeistä.

110 Mitä tulee valituslautakunnan arviointiin, jonka mukaan hallinnollisen menettelyn kuluessa toimitettujen asiakirjojen perusteella ei voida osoittaa alkuperänimityksen ”bud” käyttöä vaan yksinomaan tavaramerkin BUD käyttö, Budvar korostaa, että ”käytön” käsitettä ei sovelleta alkuperänimitykseen, koska tällaisen oikeuden tehtävänä ei ole tavaran yksilöinti. Budvar lisää, että käsiteltävänä olevassa asiassa pelkkä merkin BUD lisääminen muodostaa samanaikaisesti tavaramerkin ja alkuperänimityksen käytön. Budvar täsmentää lopuksi, että yhdistetyissä asioissa T-60/04–T-64/04, jotka koskivat alkuperänimitystä ”bud” ja jotka johtivat edellä 108 kohdassa mainituissa yhdistetyissä asioissa BUD annettuun tuomioon, SMHV myönsi, että tämän alkuperänimityksen käyttö oli tyydyttävää.

– Asianomaiseen nimitykseen perustuvaa oikeutta koskeva edellytys

111 Budvar väittää, että sillä on oikeus kieltää haetun tavaramerkin käyttö Ranskassa ja niin ikään asioissa T-225/06, T-255/06 ja T-309/06 Itävallassa.

112 Ranskan osalta Budvar vetoaa useisiin Ranskan lainsäädännön säännöksiin sen mukaan, ovatko hakemuksen kohteena olevat tavarat ja palvelut samoja vai samankaltaisia vai erilaisia kuin olut.

113 Kun kyseessä olevat tavarat ovat samoja tai samankaltaisia kuin olut (eli Budvarin mukaan asioissa T-225/06 ja T-309/06 kyseessä olevat tavarat sekä luokkaan 32 kuuluvat tavarat asiassa T-255/06), Budvar vetoaa Ranskan kuluttajansuojalain (code de la consommation, jäljempänä kuluttajansuojalaki) L. 115-8 §:n 1 momenttiin ja L. 115-16 §:n 1–4 momenttiin, joissa säädetään lähinnä, että alkuperänimityksen lainvastainen käyttö voidaan kieltää ja että siitä voidaan määrätä seuraamuksia. Koska käsiteltävänä olevassa asiassa haettu tavaramerkki (asiat T-225/06 ja T-309/06) tai haetun tavaramerkin hallitseva merkki (asia T-255/06) ovat sen mukaan samat kuin asianomainen alkuperänimitys ja koska asianomaiset tavarat ovat samoja tai samankaltaisia, se, että Anheuser-Busch käyttää merkkiä BUD, loukkaa kyseistä alkuperänimitystä.

114 Kun kyseessä olevat palvelut ovat samoja tai samankaltaisia kuin olut (eli Budvarin mukaan luokkaan 42 kuuluvat ”ravintola-, baari- ja pub-palvelut” asiassa T-257/06), Budvar vetoaa maaseutulain L. 641-2 §:ään, joka toistetaan kuluttajansuojalain L. 115-5 §:ssä ja jossa säädetään, että ”maantieteellistä nimeä, joka muodostaa alkuperänimityksen, tai mitään muuta mainintaa, joka luo mielikuvan siitä, ei voida käyttää mitään samankaltaista tavaraa varten eikä mitään muuta tavaraa tai palvelua varten, jos tämä käyttö voi merkitä alkuperänimityksen yleisen tunnettuuden väärinkäyttöä tai heikentämistä”. Budvar toteaa tämän osalta, että edistääkseen tavaroidensa myyntiä

ja monipuolistaakseen toimintaansa panimot avaavat ravintoloita, baareja tai pubeja, jossa ne käyttävät tavaramerkkiään tunnuksena. Näyttää lisäksi siltä, että Anheuser-Buschin aikomuksena on avata omien tavaroidensa kulutuspaikka, koska se jättää luokkaan 32 kuuluvien tavaroiden osalta riidanalaisen rekisteröintihakemuksen BUD ja niin ikään yhteisön tavaramerkkiä koskevan hakemuksen BAR BUD. Lisäksi ravintolapalvelujen pääasiallisena tarkoituksena on aterioiden valmistaminen ja tarjoaminen, ja näihin aterioihin liittyy useimmiten juoma, esimerkiksi viini tai olut. Näin ollen tavaramerkin BUD rekisteröinti luokkaan 42 kuuluvia ”ravintola-, baari- ja pub-palveluja” varten mahdollistaisi sen, että Anheuser-Busch voisi avata tällaisia paikkoja ja johtaa harhaan niihin tšekkiläistä olutta BUD nauttimaan tulleita kuluttajia, jotka nauttivat itse asiassa eri olutta.

115 Kun kyseessä olevat tavarat tai palvelut poikkeavat oluesta (eli Budvarin mukaan luokkiin 16, 21 ja 25 kuuluvat tavarat asiassa T-255/06 ja luokkaan 42 kuuluvat muut palvelut kuin ”ravintola-, baari- ja pub-palvelut” asiassa T-257/06), Budvar vetoaa edellä mainitun maaseutulain L. 641-2 §:ään ja väittää, että alkuperänimityksen muodostavan maantieteellisen nimen jäljentäminen muuta sanaa lisäämättä on kiellettyä, kun on kyse samoista, samankaltaisista tai erilaisista tavaroista. Käsiteltävänä olevassa asiassa sekä alkuperänimityksen ”bud” laajaa tunnettuutta että vaaraa tämän tunnettuuden väärinkäytöstä tai heikentämisestä on sen mukaan pidettävä kiistattomana. Budvar viittaa ensinnäkin Lissabonin sopimuksen 2 artiklaan ja toteaa, että Budweisin paneman oluen tunnettuus on väistämättä osoitettu Tšekin tasavallassa asianomaisen alkuperänimityksen ”bud” saamiseksi. Lissabonin sopimuksen 1 artiklan 2 kohdan mukaan kyseisen sopimuksen nojalla rekisteröityä alkuperänimitystä suojataan Ranskan alueella samalla tavoin kuin kansallisia nimityksiä, eikä vaadita sen osoittamista, että se on todella tietyssä määrin tunnettu. Näin ollen sen alkuperänimityksen, jonka haltija Budvar on, luontaista tunnettuutta voidaan väärinkäyttää tai sitä voidaan heikentää asianomaiset tavaramerkit rekisteröimällä. Missään ranskalaisessa säädöksessä ei Budvarin mukaan edellytetä, että tämän luontaisen tunnettuuden on oltava erityisen huomattava, jotta sen suoja ulottuisi erilaisiin tavaroihin. Tällainen vaatimus olisi sitä paitsi ristiriidassa Lissabonin sopimuksen 3 artiklan kanssa, jossa määrätään alkuperänimitysten absoluuttisesta suojasta ilman edellytystä, joka liittyy nimityksen tunnettuuteen, tai edellytystä, joka liittyy niiden tavaroiden, joihin riidanalainen merkki liitetään, samanlaisuuteen tai samankaltaisuuteen alkuperänimityksellä suojatun tavaran kanssa. Normihierarkian periaate edellyttää, että maaseutulain L. 641-2 §:ää tulkitaan Lissabonin sopimuksen 3 artiklan valossa. Budvar korostaa toiseksi, että alkuperänimityksen tunnettuuden väärinkäytön tai heikentämisen vaaraa voidaan arvioida riidanalaisen tavaramerkin hakijan omaksuman asenteen valossa.

Tämän osalta haetut tavaramerkit ovat peräisin Budvarin välittömältä kilpailijalta, joka tiesi väistämättä asianomaisen alkuperänimityksen tunnettuudesta ainakin Tšekin alueella. Asianomaisten rekisteröintihakemusten jättämisolosuhteet osoittavat siis selvästi hakijan ilmeisen aikomuksen vahingoittaa kyseessä olevan alkuperänimityksen tunnettuutta heikentämällä sitä ja tuhoamalla sen ainutlaatuisuuden arkipäiväistämällä nimityksen ”bud” ja yrittää niin ikään anastaa tämä alkuperänimitys hankkimalla tavaramerkin BUD.

116 Budvar vetoaa kaikissa asioissa myös Ranskan immateriaalioikeuslain (code de la propriété intellectuelle, jäljempänä immateriaalioikeuslaki) L. 711-3 ja L. 711-4 §:ään.

117 Immateriaalioikeuslain L. 711-3 §:n osalta Budvar korostaa, että tässä säännöksessä säädetään lähinnä, että merkkiä ei voida hyväksyä tavaramerkiksi, jos se on yleisen järjestyksen vastainen tai jos sen käyttö on laissa kielletty. Näin ollen kyseisen lain L. 714-3 §:n perusteella Budvarilla olisi oikeus siihen, että sanamerkki BUD julistetaan pätemättömäksi ja sen käyttö kielletään. Budvar viittaa lisäksi asioissa T-225/06, T-255/06 ja T-309/06 useisiin tuomioistuinten Ranskassa tekemiin päätöksiin, joiden mukaan alkuperänimityksille annettava suoja on ehdoton. Näin ollen immateriaalioikeuslain L. 711-3 §:n b momentin mukaisesti tavaramerkin rekisteröintihakemusta, joka koskee merkkiä, jossa toistetaan alkuperänimitys tai jäljitellään sitä, on pidettävä yleisen järjestyksen vastaisena, koska se on ristiriidassa alkuperänimityksiä koskevien sääntöjen kanssa. Immateriaalioikeuslain L. 714-3 §:n mukaisesti Budvarilla olisi oikeus siihen, että sanamerkki BUD julistetaan pätemättömäksi ja sen käyttö kielletään. Tämän osalta INPI ilmoitti Budvarin mukaan Anheuser-Buschille, että tavaramerkin BUD rekisteröintihakemus, jonka se oli jättänyt 10.9.1987 luokkaan 32 kuuluvia tavaroita (oluet) varten, saattoi ”törmätä” ranskalaislakiin, koska se oli ”yleisen järjestyksen vastainen”. Lisäksi immateriaalioikeuslain L. 711-3 §:n b momentissa kielletään myös sellaisen tavaramerkin rekisteröinti, jonka käyttö on kielletty laissa. Aiemmin mainitun kuluttajansuojalain L. 115-8 §:n mukaan Budvar katsoo, että sillä on Ranskassa oikeus siihen, että Anheuser-Buschille määrätään seuraamuksia merkin BUD käyttämisestä oluiden ja muiden oluiden kaltaisten juomien yhteydessä. Tällaista tavaramerkkiä on näin ollen pidettävä sen mukaan laissa kiellettynä (mukaan lukien muiden kuin oluiden yhteydessä) immateriaalioikeuslain L. 711-3 §:n b momentissa tarkoitetulla tavalla. Budvar korostaa tämän osalta, että INPI ilmoitti Anheuser-

Buschille, että sen tavaramerkin BUD rekisteröintihakemus, joka oli jätetty vuonna 2001 olutta varten, saattoi ”törmätä” immateriaalioikeuslain L. 711-3 §:n säännöksiin. Vastauksena tähän väitteeseen Anheuser-Busch peruutti Budvarin mukaan tavaramerkin rekisteröintihakemuksensa. INPI hylkäsi tästä samasta syystä toisen Anheuser-Buschin esittämän tavaramerkin rekisteröintihakemuksen, joka koski sanamerkkiä BUD olutta varten, 19.5.2005 annetulla ilmoituksella. Ranskan lainsäädännössä on siis Budvarin mukaan useita oikeudellisia keinoja, joita se voi käyttää sen kieltämiseksi, että Anheuser-Busch käyttää tavaramerkkiä BUD.

118 Immateriaalioikeuslain L. 711-4 §:n osalta Budvar toteaa, että tavaramerkin rekisteröinti ei ole mahdollista, kun se voi loukata Ranskassa suojattua alkuperänimitystä, riippumatta siitä, luoko tämä hakemus sekaannusvaaran tarkastellun aiemman alkuperänimityksen kanssa vai ei. Budvar mainitsee myös useita sellaisia tuomioistuinten päätöksiä Ranskassa, joilla sen mukaan julistettiin pätemättömiksi alkuperänimityksiä edeltäviä tai niiden jälkeisiä tavaramerkkejä. Budvarin on siis perusteltua vaatia sanamerkin BUD julistamista pätemättömäksi ja sen käytön kieltämistä asianomaisista tavaroista tai palveluista riippumatta.

119 Budvar pyrkii myös korostamaan sen valituslautakunnan väitteen virheellisyyttä, jonka mukaan Strasbourgin tribunal de grande instance olisi tuominnut kantajan vilpillisestä kilpailusta, koska se oli yrittänyt estää Anheuser-Buschin ranskalaista jälleenmyyjää myymästä BUD-olutta. Se että Budvar tuomittiin maksamaan symbolinen yksi euro vilpillisestä kilpailusta, koski Budvarin mukaan sitä, että kantaja oli odottanut vuoteen 2002 asti esittääkseen Anheuser-Buschin jälleenmyyjälle väitteen, joka koski sen oikeuksia alkuperänimitykseen ”bud”. Sitä paitsi kyseessä olevasta tuomiosta on valitettu, joten se ei ole lopullinen.

120 Itävallan osalta Budvar muistuttaa asioissa T-225/06, T-255/06 ja T-309/06 siitä, että alkuperänimitystä ”bud” suojataan kahdenvälisen sopimuksen perusteella. Tällä alkuperänimityksellä on edelleen vaikutuksia Itävallassa siitä huolimatta, että Oberlandesgericht Wienissä on vireillä asia, joka koskee tämän oikeuden pätevyyttä. Koska tästä riidasta ei ole lopullista päätöstä, alkuperänimitys ”bud” on sen mukaan edelleen voimassa Itävallassa. Näin ollen kahdenvälisen sopimuksen 7 artiklan ja 9 artiklan 1 kohdan perusteella siitä, että Anheuser-Busch käyttää sanamerkkiä BUD osoittamaan samoja tai samankaltaisia tavaroita kuin olut, voidaan määrätä seuraamuksia.

SMHV:n lausumat

121 Toisin kuin Budvar väittää, SMHV ei ottanut kantaa yhdistetyissä asioissa T-60/04–T-64/04, jotka johtivat edellä 108 kohdassa mainituissa yhdistetyissä asioissa BUD annettuun tuomioon, sanan ”bud” käyttöön alkuperänimityksenä. Näissä asioissa valituslautakunta tai asianosaiset eivät sen mukaan kyseenalaistaneet sitä, että alkuperänimitys ”bud” oli aikaisempi oikeus, joka perustui käyttöön, jonka vaikutusala oli laajempi kuin paikallinen. SMHV väittää yksinomaan yhtyneensä tähän riidan rajoittamiseen.

122 Käsiteltävänä olevassa asiassa asetuksen N:o 40/94 8 artiklan 4 kohdalla myönnettävä suoja on SMHV:n mukaan evättävä, jos ei ole näytetty toteen, että aikaisempaa oikeutta on ”käytetty liike-elämässä ja sen vaikutusala on laajempi kuin paikallinen”. Tämä kysymys, joka kuuluu yhteisön oikeuden soveltamisalaan, ei riipu siitä, edellytetäänkö kansallisessa lainsäädännössä aikaisemman oikeuden käyttämistä vai ei. Käsiteltävänä olevassa asiassa valituslautakunta sovelsi väiteosaston mukaisesti analogisesti asetuksen N:o 40/94 43 artiklan 2 ja 3 kohdan säännöksiä aikaisempien tavaramerkkien tosiasiallisesta käytöstä ja korosti, että näissä säännöksissä edellytetyt todisteet ovat vähimmäisvaatimus (SMHV viittaa tämän osalta asiassa C-40/01, Ansul, 11.3.2003 annettuun tuomioon, Kok. 2003, s. I-2439, 39 kohta ja asiassa C-259/02, La Mer Technology, 27.1.2004 annettuun määräykseen, Kok. 2004, s. I-1159, 21 kohta). Tällaisen vaatimuksen soveltaminen ei siis ole epäoikeudenmukaista Budvaria kohtaan.

123 SMHV:n mukaan Budvar väittää, että käsite käyttö liike-elämässä on yksinomaan laadullinen eikä määrällinen ja että riittää, jos se osoittaa, että käyttö oli luonteeltaan kaupallista. SMHV ei näe tämän osalta ristiriitaa valituslautakunnan ja Budvarin kannan välillä. Budvar sitä paitsi myöntää SMHV:n mukaan kannekirjelmänsä 27 kohdassa asiassa T-225/06, että todisteet todellisesta ja tosiasiallisesta käytöstä liike-elämässä riittävät osoittamaan oikeuden olemassaolon asetuksen N:o 40/94 8 artiklan 4 kohdan yhteydessä.

124 Kun asetuksen N:o 40/94 8 artiklan 4 kohdassa viitataan samassa virkkeessä ”liike-elämässä käytettyyn merkkiin” ja ”tähän merkkiin sovellettavaan jäsenvaltion oikeuteen”, siinä säädetään SMHV:n mukaan selvästi siitä, että käyttö liike-elämässä on osoitettava asianomaisen jäsenvaltion alueella eli käsiteltävänä olevassa asiassa Ranskassa ja Itävallassa. Kun otetaan huomioon viittaus, jonka valituslautakunta teki asetuksen N:o 40/94 43 artiklan 2 ja 3 kohtaan, tällaisten todisteiden esittämistä on SMHV:n mukaan arvioitava asetuksen N:o 2868/95 22 säännössä asetettujen edellytysten valossa. Tämän osalta käytön paikka, kesto ja laajuus ovat toisistaan riippuvaisia tekijöitä, jotka on otettava huomioon yhdessä. Yhden tekijän heikkous voidaan tasapainottaa toisella (SMHV viittaa tämän osalta yhteisöjen tuomioistuimen asiassa C-416/04 P, Sunrider v. SMHV, 11.5.2006 antamaan tuomioon, Kok. 2006, s. I-4237, 76 kohta).

125 Käsiteltävänä olevassa asiassa riidanalaisissa päätöksissä esitetyistä syistä Budvar ei SMHV:n mukaan esittänyt todisteita siitä, että alkuperänimitystä ”bud” on käytetty vaikutusalaltaan laajemmin kuin paikallisesti Ranskassa ja asioissa T-225/06, T-255/06 ja T-309/06 Itävallassa.

126 Budvar lisäksi kiistää SMHV:n mukaan valituslautakunnan päätelmän vain sikäli kuin se perustuu ”tosiasiallisen käytön” arviointiin tavaramerkkioikeuden merkityksessä. Budvar ei esittänyt seikkoja, joilla voitaisiin asettaa kyseenalaiseksi valituslautakunnan päätelmä, jos katsotaan, että asetuksen N:o 40/94 43 artiklan 2 ja 3 kohdan soveltaminen analogisesti oli perusteltua.

127 Koska 8 artiklan 4 kohdassa asetettu ”yhteisön” edellytys ei täyty, väite voidaan SMHV:n mukaan hylätä, vaikka ”kansallisen” edellytys (eli se, että kyseessä olevaan merkkiin sovellettavassa jäsenvaltion lainsäädännössä annetaan merkin haltijalle oikeus kieltää myöhemmän tavaramerkin käyttö) täyttyy.

128 SMHV mainitsee lopuksi, että kuten valituslautakunta toteaa, on valitettavaa, että väiteosasto noudatti aikaisemmissa asioissa erilaista lähestymistapaa alkuperänimityksen ”bud” käyttöön Ranskassa. Riidanalaisten päätösten laillisuutta voidaan kuitenkin arvioida vain asetuksen N:o 40/94 perusteella eikä sitä edeltävän päätöskäytännön perusteella. Seuraavaksi jos Budvarin väite on ymmärrettävä siten, että sen mukaan yhdenvertaisen kohtelun periaatetta on loukattu, se on hylättävä. Eri asioiden olosuhteet eivät ole samat. SMHV toteaa lisäksi lähtien siitä periaatteesta, että aikaisemmat päätökset olivat laittomia, että kukaan ei voi vedota omaksi edukseen toisen hyväksi tehtyyn lainvastaisuuteen.

Anheuser-Buschin lausumat

129 Anheuser-Busch katsoo aluksi, että on vaikeaa tietää, väittääkö Budvar, että käytön edellytystä ei ole olemassa, vai pikemminkin, että tähän edellytykseen ei yksinkertaisesti sovelleta yhtä tiukkoja vaatimuksia kuin valituslautakunnan soveltamat vaatimukset.

130 Anheuser-Busch toteaa aluksi myös, että asetuksen N:o 40/94 8 artiklan 4 kohdassa vahvistettu käytön edellytys muodostaa yhteisön oikeuden itsenäisen säännön, jota sovelletaan merkityksellisessä kansallisessa lainsäädännössä vahvistetuista edellytyksistä riippumatta. Tästä säännöksestä ilmenee sen mukaan selvästi, että edellytyksen todellisesta käytöstä liike-elämässä on täytyttävä. Lisäksi edellytetään, että tämä

todellinen käyttö on antanut merkille vaikutusalan, joka on laajempi kuin paikallinen. Anheuser-Busch lisää asiassa T-309/06, että asianomaisen oikeuden todellisen käytön pitää edeltää yhteisön tavaramerkin rekisteröintihakemusta.

131 Pääasiasta Anheuser-Busch katsoo ensinnäkin, että asetuksen N:o 2868/95 22 sääntöä on sovellettava mutatis mutandis asetuksen N:o 40/94 8 artiklan 4 kohdassa säädettyyn käyttöä koskevaan edellytykseen. Anheuser-Busch väittää, että jos merkin käyttö on näytettävä toteen, jotta se synnyttää oikeuksia tietyllä alueella suhteessa myöhempään tavaramerkkiin, toimitettavilla seikoilla on osoitettava, että merkkiä käytettiin tällä alueella (paikka) edellytetyn ajan aikana (aika), että merkkiä käytettiin siten kuin oli väitetty (luonne) ja lopuksi että tämä käyttö liittyi liike-elämään (laajuus). Toisin sanoen mikään ei estä soveltamasta analogisesti asetuksen N:o 2868/95 22 sääntöä asetuksen N:o 40/94 8 artiklan 4 kohdan yhteydessä.

132 Toiseksi käytön määrällisistä kriteereistä Anheuser-Busch korostaa, että asetuksen N:o 40/94 8 artiklan 4 kohdassa ei toisteta saman asetuksen 43 artiklan 2 kohdassa olevaa sanaa ”tosiasiallinen”. Viittaus ”muuhun liike-elämässä käytettyyn merkkiin, jonka vaikutusala on laajempi kuin paikallinen”, merkitsee sen mukaan kuitenkin, että käytön on oltava näkyvää liike-elämässä. Todisteet, jotka koskevat käyttöön perustuvaa oikeutta, eivät siis voi olla vähäisemmät kuin todisteet, jotka koskevat rekisteröityä tavaramerkkiä. Anheuser-Busch viittaa tämän osalta siihen, että High Court of Justice (England & Wales) sovelsi asetuksen N:o 40/94 8 artiklan 4 kohtaa asiassa, jota kutsutaan nimellä COMPASS (24.3.2004). Se väittää, että SMHV katsoi näin ollen perustellusti, että asetuksen N:o 40/94 8 artiklan 4 kohta sisältää määrällisiä kriteerejä, jotka ovat kaiken lisäksi tiukempia kuin rekisteröityjä tavaramerkkejä koskevat kriteerit.

133 Siitä Budvarin esittämästä seikasta, että väliintulija ei vaatinut muodollisesti todisteiden esittämistä asianomaisen alkuperänimityksen käytöstä, Anheuser-Busch väittää, että se totesi kussakin kirjelmässään, että Budvarin piti esittää tällaiset todisteet. Lisäksi

tällaista ”muodollista” vaatimusta, jota edellytetään asetuksen N:o 2868/95 22 artiklan 5 kohdassa, ei sen mukaan sovelleta asetuksen N:o 40/94 8 artiklan 4 kohdan yhteydessä. Tässä säännöksessä mainitaan nimittäin lain mukaisena edellytyksenä väitteen hyväksymiselle käyttö liike-elämässä. Sen sijaan rekisteröityjen tavaramerkkien osalta niiden käyttö tarvitsee osoittaa ainoastaan, jos tällaisia todisteita on vaadittu muodollisesti. Budvarin tekemä analogia asetuksen N:o 40/94 43 artiklan 2 ja 3 kohdan kanssa on siis absurdi.

134 Siitä viittauksesta, jonka Budvar tekee direktiivin 89/104 4 ja 5 artiklaan ja asetuksen N:o 40/94 9 artiklan 1 kohtaan, Anheuser-Busch toteaa, että näissä säännöksissä säädetään ”laittomasta” käytöstä. Käsitteen ”käyttö liike-elämässä” tulkinta siis vaihtelee niiden säännösten mukaan, joita tässä asiassa sovelletaan. Budvarin tämän osalta tekemät viittaukset ovat siis Anheuser-Buschin mukaan tehottomia.

135 Lisäksi tavaramerkkejä koskevaa käytön edellytystä, sellaisena kuin yhteisöjen tuomioistuin on sitä tulkinnut (erityisesti sitä, että tavaramerkin tosiasialliselle käytölle ei ole olemassa ”vähimmäisrajaa”), ei voida soveltaa asetuksen N:o 40/94 8 artiklan 4 kohdassa tarkoitettuihin käyttöön perustuviin oikeuksiin. Koska väite perustuu yksinomaan käyttöön, on Anheuser-Buschin mukaan täysin asianmukaista soveltaa tiukempia kriteerejä ja vaatia merkin näkyvämpää käyttöä markkinoilla rekisteröityihin tavaramerkkeihin verrattuna. Käsiteltävänä olevassa asiassa väiteosasto ja valituslautakunta eivät sen mukaan edes soveltaneet tiukempia kriteerejä vaan analogisesti asetuksen N:o 40/94 43 artiklan 2 ja 3 kohdassa vahvistettuja edellytyksiä.

136 Anheuser-Busch väittää kolmanneksi, että käsiteltävänä olevassa asiassa Budvar ei esittänyt todisteita sellaisesta liike-elämässä käytöstä, jonka vaikutusala on laajempi kuin paikallinen, asetuksen N:o 40/94 8 artiklan 4 kohdassa tarkoitetulla tavalla.

137 Asiassa T-225/06 ja Ranskan osalta esitetyt todisteet eivät Anheuser-Buschin mukaan riitä osoittamaan minkäänlaista käyttöä liike-elämässä. Itävallan osalta Anheuser-Busch korostaa, että vähäinen käyttö koskee ainoastaan tavaraa, johon on liitetty sanat ”bud super strong” ja jota toimitti vain yksi jälleenmyyjä. Mitään todisteita siitä, että tämä jälleenmyyjä olisi myynyt kuluttajille tavaraa, johon on liitetty sana ”bud”, ei ole. Anheuser-Busch lisää, että sanaa ”bud” on aivan ilmeisesti käytetty tavaramerkkinä. Lisäksi ja siitä riippumatta, että sen mukaan sana ”bud” ei ole maantieteellinen nimitys, se voi viitata Yhdysvalloista tai englanninkielisestä maasta mutta ei missään tapauksessa tšekkiläisestä kaupungista peräisin olevaan olueen, kun siihen lisätään englanninkieliset sanat ”super strong”.

138 Asiassa T-255/06 Anheuser-Busch toteaa ensiksi, että Itävallan osalta Budvar esitti käyttöä koskevia todisteita SMHV:n asettamien määräaikojen päättymisen jälkeen. Asetuksen N:o 2868/95 19 säännön 4 kohdan ja SMHV:n käytännön mukaan nämä todisteet on näin ollen hylättävä. Joka tapauksessa esitetyt todisteet, Ranskan osalta esitetyt todisteet mukaan lukien, eivät Anheuser-Buschin mukaan riitä osoittamaan minkäänlaista käyttöä liike-elämässä. Anheuser-Busch toteaa, että käyttöä koskevat todisteet koskevat yksinomaan tavaraa, johon on liitetty sanat ”bud super strong”, ja esittää samankaltaisia argumentteja kuin edellä 137 kohdassa mainitun asian T-225/06 yhteydessä esitetyt argumentit. Lisäksi erityisesti Ranskan osalta se toteaa, että Budvarin esittämät kolme ”laskua” ovat selvästi ilmaislähetysten toimitusilmoituksia, minkä osoittaa maininta ”Free of charge”. Lisäksi ainoastaan kaksi kyseessä olevista laskuista edeltää sen mukaan yhteisön tavaramerkkihakemusta ja toisessa niistä ei mainita vastaanottajaa. Yhdessä tarkasteltuina nämä laskut kattavat vain 70 litraa tavaraa, johon on liitetty sanat ”bud super strong”, eli suunnilleen kahden keskivertoranskalaiskuluttajan keskimääräisen kulutuksen vuodessa. Itävallan osalta esitetyt asiakirjat osoittavat tavaran, johon on lisätty sanat ”bud super strong”, toimituksia yhdelle ainoalle jälleenmyyjälle ja yksinomaan 35 hehtolitran osalta.

139 Asiassa T-257/06 ja Ranskan osalta Anheuser-Busch toteaa myös, että Budvarin esittämät kolme ”laskua” ovat selvästi ilmaislähetysten toimitusilmoituksia, minkä osoittaa maininta ”Free of charge”. Lisäksi yksi neljästä kyseessä olevasta laskusta on

sen mukaan myöhäisempi kuin yhteisön tavaramerkkihakemus. Anheuser-Busch toteaa myös, että käyttöä koskevat todisteet koskevat yksinomaan yhtä tavaraa, johon on liitetty sanat ”bud super strong”, ja se esittää samankaltaisia argumentteja kuin edellä 137 kohdassa mainitun asian T-225/06 yhteydessä esitetyt argumentit.

140 Asiassa T-309/06 Anheuser-Busch toteaa, että käyttöä koskevat todisteet koskevat vain tavaraa, johon on liitetty sanat ”bud super strong”, ja se esittää samankaltaisia argumentteja kuin edellä 137 kohdassa mainitun asian T-225/06 yhteydessä esitetyt argumentit.

141 Budvarin väite, jonka mukaan SMHV myönsi ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa asiassa T-62/04, että merkin BUD riittävä käyttö Ranskassa oli osoitettu, on Anheuser-Buschin mukaan virheellinen. Sen mukaan SMHV halusi yksinomaan vahvistaa tässä asiassa, joka oli sitä paitsi erilainen hakemuksen kohteena olevien tavaroiden osalta, että alkuperänimityksiä pidettiin periaatteessa asetuksen N:o 40/94 8 artiklan 4 kohdassa tarkoitettuina merkkeinä.

142 Anheuser-Busch katsoo neljänneksi, että Budvar ei osoittanut riittävällä tavalla, että sillä oli oikeus kieltää hakemuksen kohteena oleva tavaramerkki.

143 Ranskan oikeuden osalta Anheuser-Busch toteaa yleisesti, että Budvar siteerasi erittäin monia Ranskan oikeuden säännöksiä hyvin epämääräisesti, mikä ei ole sen todistustaakan mukaista, joka väitteen tekijällä asetuksen N:o 40/94 8 artiklan 4 kohdan perusteella on.

144 Täsmällisemmin sanottuna Budvarin mainitsemista immateriaalioikeuslain säännöksistä Anheuser-Busch toteaa, että ne koskevat tavaramerkkien rekisteröintiä Ranskassa. Niillä ei näin ollen ole sen mukaan merkitystä asetuksen N:o 40/94 8 artiklan 4 kohdan yhteydessä, joka koskee kieltoa käyttää tavaramerkkiä.

145 Mainituista kuluttajansuojalain säännöksistä Anheuser-Busch toteaa ensiksi, että Budvar mainitsi ensimmäistä kertaa asioissa T-225/06 ja T-309/06 kyseisen lain L. 115-8 §:n. Anheuser-Busch lisää asiassa T-225/06, että sikäli kuin kansallisen oikeuden kysymykset ovat tosiseikkoja koskevia kysymyksiä, tämän säännöksen mainitseminen on uusi tosiseikka eikä ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin voi näin ollen ottaa sitä huomioon.

146 Maaseutulain L. 641-2 §:stä, joka toistetaan kuluttajansuojalain L. 115-5 §:ssä, Anheuser-Busch täsmentää ensinnäkin asioissa T-255/06, T-257/06 ja T-309/06, jotka koskevat kokonaan tai osittain erilaisia tavaroita tai palveluja, että Budvar ei esittänyt todisteita kyseessä olevan alkuperänimityksen minkäänlaisesta tunnettuudesta Ranskan alueella. Anheuser-Busch viittaa tämän osalta kirjelmään, jonka se jätti ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimeen asiassa T-60/04 ja jonka se esittää liitteenä. Anheuser-Busch katsoo toiseksi asiassa T-257/06, joka Budvarin mukaan koskee muun muassa oluen kanssa ”samankaltaisia” palveluja, että väitteen tekijän väitteet ovat perusteettomia. Anheuser-Busch väittää erityisesti, että ”palvelut” (joita ovat esimerkiksi Budvarin tarkoittamat luokkaan 42 kuuluvat ”ravintola-, baari- ja pub-palvelut”) eivät voi olla maaseutulain L. 641-2 §:ssä tarkoitettuja ”samankaltaisia tavaroita”. Tämä on sen mukaan yhdenmukaista Maailman kauppajärjestön (WTO) teollis- ja tekijänoikeuksien kauppaan liittyviä näkökohtia koskevan sopimuksen (TRIPS) kanssa, joka koskee yksinomaan maantieteellisten merkintöjen suojaa tavaroiden yhteydessä. Maaseutulain L. 641-2 §:ssä käytetty sana ”samankaltaiset” koskee Anheuser-Buschin mukaan tavaroita, jotka kuuluvat samaan tavararyhmään, mutta jotka eivät noudata alkuperänimitysten kanssa samoja laatukriteerejä. Kyseessä on sen mukaan suppeampi käsite kuin tavaramerkkioikeuden sekaannusvaaran yhteydessä käytetty samankaltaisuuden käsite. Tässä jälkimmäisessä yhteydessä asianomaisten tavaroiden tai palvelujen vähäinen samankaltaisuus voi myös johtaa sekaannusvaaraan. Luokkaan 42 kuuluvat ”ravintola-, baari- ja pub-palvelut” eivät

missään tapauksessa ole samankaltaisia kuin olut. Anheuser-Busch viittaa tämän osalta erityisesti ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen asiassa T-33/03, Osotspa vastaan SMHV – Distribution & Marketing (Hai), 9.3.2005 antamaan tuomioon (Kok. 2005, s. II-763).

147 Itävallan oikeuden osalta ja asioissa T-225/06, T-255/06 ja T-309/06 Anheuser-Busch väittää, että Budvar ei ole esittänyt merkityksellisiä säännöksiä, joihin se tukeutuu. Kahdenvälisen sopimuksen 7 artiklan 1 kohdassa, johon Budvar viittasi useaan otteeseen, todetaan sen mukaan selvästi, että ”kaikkia oikeudellisia ja hallinnollisia toimenpiteitä, joista säädetään sen sopimusvaltion lainsäädännössä, missä suojaa haetaan, sovelletaan – – tässä lainsäädännössä vahvistetuin edellytyksin”. Pelkästään se, että kyseisen sopimuksen 9 artiklan 1 kohdan mukaan asia voidaan saattaa suoraan tuomioistuimen käsiteltäväksi, ei voi korvata kanteen oikeusperustaa.

b) Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen arviointi asiasta

148 Aluksi on todettava, että Budvarin argumentit, joilla pyritään osoittamaan, että se on oikeuden, johon on vedottu, haltija, koskevat itse asiassa tosiseikkoja koskevaa toteamusta, jonka vuoksi valituslautakunta päätteli, että nimitys ”bud” ei ole alkuperänimitys. Koska tämä valituslautakunnan päätelmä oli ainoan kanneperusteen ensimmäisen osan kohde, Budvarin argumentteja toisen osan yhteydessä ei ole syytä tutkia.

149 Muutoin Budvar esittää kaksi väitettä, jotka koskevat sitä, miten valituslautakunta sovelsi asetuksen N:o 40/94 8 artiklan 4 kohdassa asetettuja edellytyksiä. Ensimmäisellä väitteellään Budvar asettaa kyseenalaiseksi sen, miten valituslautakunta sovelsi edellytyksiä, jotka koskevat sellaisen merkin käyttöä liike-elämässä, jonka vaikutusala on laajempi kuin paikallinen. Toisella väitteellään Budvar asettaa kyseenalaiseksi sen,

miten valituslautakunta sovelsi edellytystä, joka koskee merkkiin, johon on vedottu väitteen tueksi, perustuvaa oikeutta.

Ensimmäinen väite, joka koskee sellaisen merkin käyttöä liike-elämässä, jonka vaikutusala on laajempi kuin paikallinen

150 Aluksi on todettava, että asiassa T-255/06 Anheuser-Busch toteaa Itävallan osalta, että Budvar esitti oikeuden, johon on vedottu, käyttöä koskevat todisteet SMHV:n edellyttämien määräaikojen päätyttyä. Anheuser-Busch väittää, että asetuksen N:o 2868/95 19 säännön 4 kohdan ja SMHV:n käytännön mukaan nämä todisteet on hylättävä.

151 Olettaen, että Anheuser-Buschin esittämät argumentit on ymmärrettävä työjärjestyksen 134 artiklan 2 kohtaan perustuvaksi itsenäiseksi perusteeksi, on todettava, että tämä peruste on ristiriidassa väliintulijan vaatimusten kanssa, minkä vuoksi se on hylättävä (ks. vastaavasti asia T-278/04, Jabones Pardo v. SMHV – Quimi Romar (YUKI), tuomio 16.11.2006, 44 ja 45 kohta, ei julkaistu oikeustapauskokoelmassa ja edellä 79 kohdassa mainitut yhdistetyt asiat AB GENUINE Budweise KING OF BEERS, tuomion 220 kohta). Anheuser-Buschin esittämillä argumenteilla näet pyritään riitauttamaan ennen kaikkea riidanalaisen päätöksen tietty näkökohta, koska toisin kuin väiteosasto, valituslautakunta ei katsonut, että asianomaiset asiakirjat oli jätettävä huomiotta. Anheuser-Busch ei ole kuitenkaan vaatinut kyseisen päätöksen julistamista mitättömäksi tai muuttamista työjärjestyksen 134 artiklan 3 kohdan perusteella.

152 Jopa olettaen, että asetuksen N:o 2868/95 19 sääntöä ja erityisesti sen 4 kohtaa siinä versiossa, johon Anheuser-Busch vetosi väitteidensä tueksi, voitaisiin soveltaa asetuksen N:o 40/94 8 artiklan 4 kohdan yhteydessä, on joka tapauksessa todettava,

että tämä sääntö otettiin käyttöön [asetuksen N:o 2868/95] muuttamisesta 29.6.2005 annetulla komission asetuksella (EY) N:o 1041/2005 (EUVL L 172, s. 4), joka tuli voimaan 25.7.2005, eli sen jälkeen, kun Budvar oli jättänyt väiteasiakirjansa ja todisteet oikeuden, johon on vedottu, käytöstä Itävallassa. On muistutettava, että yleisesti ottaen oikeusvarmuuden periaate estää sen, että yhteisön toimen ajallinen soveltamisala vahvistetaan alkamaan ennen sen julkaisemista. Poikkeuksellisesti voi olla toisin, kun saavutettava päämäärä edellyttää tätä ja kun asianomaisten perusteltua luottamusta kunnioitetaan asianmukaisesti (asia 98/78, Racke, tuomio 25.1.1979, Kok. 1979, s. 69, Kok. Ep. IV, s. 297, 20 kohta ja yhdistetyt asiat 212/80–217/80, Meridionale Industria Salumi ym., tuomio 12.11.1981, Kok. 1981, s. 2735, 10 kohta). Kuten yhteisöjen tuomioistuin on täsmentänyt, tätä oikeuskäytäntöä sovelletaan myös tapauksissa, joissa itse säädöksessä ei nimenomaisesti säädetä taannehtivasta vaikutuksesta, vaan se seuraa sen sisällöstä (asia C-368/89, Crispoltoni, tuomio 11.7.1991, Kok. 1991, s. I-3695, 17 kohta; yhdistetyt asiat C-487/01 ja C-7/02, Gemeente Leusden ja Holin Groep, tuomio 29.4.2004, Kok. 2004, s. I-5337, 59 kohta; asia C-376/02, Goed Wonen, tuomio 26.4.2005, Kok. 2005, s. I-3445, 33 kohta ja asia T-357/02, Freistaat Sachsen v. komissio, tuomio 3.5.2007, Kok. 2007, s. II-1261, 95 kohta). Käsiteltävänä olevassa asiassa mikään asetuksen N:o 1041/2005 sanamuodossa tai yleisessä rakenteessa ei mahdollista sitä, että voitaisiin katsoa, että kyseisellä asetuksella käyttöön otettuja säännöksiä olisi sovellettava taannehtivasti.

153 Lisäksi kuten asetuksen N:o 40/94 74 artiklan 2 kohdan sanamuodosta ilmenee, SMHV voi olla ottamatta huomioon tosiseikkoja, joihin osapuolet eivät ole vedonneet, tai todisteita, joita nämä eivät ole esittäneet määräajassa. Tästä sanamuodosta seuraa, että pääsääntöisesti ja ellei erikseen ole toisin säädetty, osapuolet voivat esittää tosiseikkoja ja todisteita niiden määräaikojen päättymisen jälkeen, jotka niiden esittämiselle on asetettu asetuksen N:o 40/94 säännöksillä, eikä SMHV:tä ole millään tavoin kielletty ottamasta huomioon tosiseikkoja tai todisteita, joihin on vedottu tai jotka on esitetty tällä tavalla liian myöhään (asia C-29/05 P, SMHV v. Kaul, tuomio 13.3.2007, Kok. 2007, s. I-2213, 41 ja 42 kohta). Käsiteltävänä olevassa asiassa Anheuser-Busch ei vetoa väitteidensä tueksi siihen, että valituslautakunta olisi rikkonut asetuksen N:o 40/94 74 artiklan 2 kohtaa eikä se myöskään vetoa asetuksen N:o 2868/95 19 sääntöä lukuun ottamatta, sellaisena kuin tämä on otettu käyttöön asetuksella N:o 1041/2005, muihin asetuksien säännöksiin, joiden perusteella voitaisiin päätellä, että valituslautakunnan velvollisuutena oli jättää huomiotta Budvarin esittämät asiakirjat Itävallan osalta.

154 Edellä esitetystä seuraa, että Anheuser-Buschin argumentit, joilla pyritään siihen, että tuomioistuin toteaisi, että Budvar esitti Itävallan osalta todisteita oikeuden, johon on vedottu, käytöstä SMHV:n edellyttämien määräaikojen päätyttyä, on hylättävä.

155 Pääasian osalta on muistutettava, että asetuksen N:o 40/94 8 artiklan 4 kohdan sanamuodon mukaan väite perustuu ”liike-elämässä käytettyyn merkkiin, jonka vaikutusalue on laajempi kuin paikallinen”.

156 Tästä säännöksestä seuraa kaksi kumulatiivista edellytystä. Ensinnäkin asianomaista merkkiä on käytettävä ”liike-elämässä”. Seuraavaksi kyseisellä merkillä on oltava ”vaikutusalue”, joka on laajempi kuin paikallinen.

157 Käsiteltävänä olevassa asiassa valituslautakunta katsoi, että asetuksen N:o 40/94 8 artiklan 4 kohdan sanamuoto merkitsee sitä, että asianomaista merkkiä on ”todella” käytettävä liike-elämässä.

158 Valituslautakunta katsoi tämän osalta, ettei ollut kohtuutonta soveltaa analogisesti asetuksen N:o 40/94 43 artiklan 2 ja 3 kohdan ja asetuksen N:o 2868/95 22 säännön säännöksiä. Valituslautakunta tuki erityisesti näkemystä, jonka väiteosasto oli hyväksynyt ja joka koski vaatimusta aikaisemman oikeuden ”tosiasiallista” käyttöä koskevien todisteiden esittämisestä. Tällä perusteella valituslautakunta katsoi lähinnä, että Budvarin esittämät todisteet alkuperänimityksen ”bud” käytöstä Itävallassa, Ranskassa, Italiassa ja Portugalissa olivat riittämättömiä (valituslautakunnan päätös 14.6.2006 (asia R 234/2005-2), 24–31 kohta, johon viitataan myös muissa riidanalaisissa päätöksissä).

159 Riidanalaisten päätösten tutkimiseksi on tehtävä ero sen edellytyksen, joka koskee asianomaisen merkin käyttöä liike-elämässä, ja sen edellytyksen välillä, joka koskee merkin vaikutusalaa.

– Asianomaisen merkin käyttöä liike-elämässä koskeva edellytys

160 Koska valituslautakunta sovelsi analogisesti yhteisön säännöksiä, jotka koskevat aikaisemman tavaramerkin tosiasiallista käyttöä, on muistutettava, että asetuksen N:o 40/94 43 artiklan 2 ja 3 kohdassa säädetään, että yhteisön tavaramerkin hakija voi pyytää todisteet siitä, että sitä tavaramerkkiä, josta on esitetty väite, koskevan hakemuksen julkaisemista edeltäneiden viiden vuoden aikana aikaisempaa tavaramerkkiä on tosiasiallisesti käytetty alueella, jolla se on suojattu. Asetuksen N:o 2868/95 22 säännön mukaan tavaramerkin käytön todistamiseksi tarvittavista tiedoista ja todisteista pitää ilmetä aiemman tavaramerkin käytön paikka, aika, laajuus ja luonne niiden tavaroiden ja palvelujen osalta, joita varten se on rekisteröity ja joihin väite perustuu.

161 Tavaramerkin käyttö on tosiasiallista silloin, kun sitä käytetään sen keskeisen tehtävän – jona on sen takaaminen, että niillä tavaroilla tai palveluilla, joita varten tavaramerkki on rekisteröity, on tietty alkuperä – mukaisesti luomaan tai säilyttämään markkinat näille tavaroille ja palveluille ja kun käyttö ei ole pelkästään näennäistä käyttöä, jolla ainoastaan pyritään säilyttämään rekisteröinnin tuottamat oikeudet (ks. asia C-234/06 P, Il Ponte Finanziaria v. SMHV, tuomio 13.9.2007, Kok. 2007, s. I-7333, 72 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen). Jotta aikaisemman tavaramerkin käyttö luokiteltaisiin tosiasialliseksi, ei ole tarpeen, että se on aina määrällisesti merkittävää. Tämän käytön pitää sen sijaan olla määrällisesti riittävää (ks. vastaavasti edellä 122 kohdassa mainittu asia La Mer Technology, määräyksen 21 ja 22 kohta sekä em. asia Il Ponte Finanziaria v. SMHV, tuomion 73 kohta).

162 Vaatimus aikaisemman tavaramerkin tosiasiallisesta käytöstä liittyy siihen, että ellei tällaisia todisteita esitetä, väite hylätään. Jos aikaisempaa yhteisön tavaramerkkiä on käytetty ainoastaan joidenkin tavaroiden tai palvelujen osalta, joita varten se on rekisteröity, sitä pidetään väitteen tutkimisessa rekisteröitynä ainoastaan näiden tavaroiden tai palvelujen osalta (asetuksen N:o 40/94 43 artiklan 2 kohta). On myös todettava, että jos ilman pätevää syytä yhteisön tavaramerkkiä ei ole tosiasiallisesti käytetty yhteisössä yhtäjaksoisesti viiden vuoden ajan niiden tavaroiden tai palvelujen osalta, joita varten se on rekisteröity, se voidaan menettää (asetuksen N:o 40/94 15 artiklan 1 kohta ja 50 artiklan 1 kohdan a alakohta). Direktiivin 89/104 12 artiklassa on samankaltaisia säännöksiä kansallisten tavaramerkkien osalta.

163 Päämäärät ja edellytykset, jotka liittyvät aikaisemman tavaramerkin tosiasiallista käyttöä koskeviin todisteisiin, poikkeavat asetuksen N:o 40/94 8 artiklan 4 kohdassa tarkoitetun merkin käyttöä liike-elämässä koskevien todisteiden päämääristä ja edellytyksistä erityisesti silloin, kun on käsiteltävänä olevan asian tavoin kyse Lissabonin sopimuksen perusteella rekisteröidystä alkuperänimityksestä tai kahdenvälisen sopimuksen perusteella suojatusta nimityksestä.

164 Tämän osalta on todettava ensinnäkin, että asetuksen N:o 40/94 8 artiklan 4 kohta ei koske merkin, johon on vedottu väitteen tueksi, ”tosiasiallista” käyttöä.

165 Toiseksi asetuksen N:o 40/94 9 artiklan 1 kohdan yhteydessä ja direktiivin 89/104 5 artiklan 1 kohdan sekä 6 artiklan 1 kohdan yhteydessä yhteisöjen tuomioistuimet ovat toistuvasti katsoneet, että merkin käyttö tapahtuu ”liike-elämässä”, kun sitä käytetään taloudellisen hyödyn saamiseen tähtäävässä liiketoiminnassa eikä täysin yksityisesti (edellä 107 kohdassa mainittu asia Arsenal Football Club, tuomion 40 kohta; asia C-48/05, Adam Opel, tuomio 25.1.2007, Kok. 2007, s. I-1017, 18 kohta, asia C-325/06 P, Galileo International Technology ym. v. komissio, määräys 20.3.2007, Kok. 2007, s. I-44, 32 kohta; asia C-17/06, Céline, tuomio 11.9.2007, Kok. 2007, s. I-7041, 17 kohta; asia T-195/00, Travelex Global and Financial Services ja Interpayment Services v. komissio, tuomio 10.4.2003, Kok. 2003, s. II-1677, 93 kohta ja edellä 107 kohdassa

mainittu asia Galileo International Technology ym. v. komissio, tuomion 114 kohta). Kyseessä on itse asiassa sen määrittäminen, käytetäänkö kyseessä olevaa merkkiä kaupallisesti (julkisasiamies Ruiz-Jarabo Colomerin ratkaisuehdotus edellä 107 kohdassa mainitussa asiassa Arsenal Football Club annetussa tuomiossa, Kok. 2002, s. I-10275, 62 kohta).

166 Kolmanneksi asetuksen N:o 40/94 8 artiklan 4 kohdan yhteydessä tietyt merkit eivät voi menettää niihin liitettyjä oikeuksia, vaikka niitä ei ole käytetty ”tosiasiallisesti”. Tämän osalta on todettava, että Lissabonin sopimuksen perusteella rekisteröidyn alkuperänimityksen ei voida katsoa muuttuneen yleiseksi niin kauan kuin sitä suojataan alkuperänimityksenä alkuperämaassa. Lisäksi alkuperänimitykselle myönnetty suoja varmistetaan, ilman että sitä on tarpeen uusia (Lissabonin sopimuksen 6 artikla ja 7 artiklan 1 kohta). Tämä ei kuitenkaan merkitse sitä, että merkkiä, johon on vedottu asetuksen N:o 40/94 8 artiklan 4 kohdan perusteella, voitaisiin olla käyttämättä. Väitteen tekijä voi kuitenkin tyytyä osoittamaan, että kyseessä olevan merkin käyttö on tapahtunut taloudelliseen hyötyyn tähtäävän liiketoiminnan yhteydessä, näyttämättä toteen asetuksen N:o 40/94 43 artiklan 2 ja 3 kohdassa ja asetuksen N:o 2868/95 22 säännössä tarkoitettuja ja siinä asetettujen edellytysten mukaista kyseisen merkin tosiasiallista käyttöä. Päinvastainen tulkinta merkitsisi sitä, että 8 artiklan 4 kohdassa tarkoitetuille merkeille asetettaisiin edellytyksiä, jotka liittyvät nimenomaisesti tavaramerkkeihin ja niiden suojan laajuuteen. On lisättävä, että toisin kuin asetuksen N:o 40/94 8 artiklan 1 kohdan b alakohdassa, väitteen tekijän on vielä osoitettava asetuksen N:o 40/94 8 artiklan 4 kohdan yhteydessä, että asianomainen merkki antaa sille oikeuden asianomaisen jäsenvaltion oikeuden mukaan kieltää myöhemmän tavaramerkin käytön.

167 Neljänneksi ja ennen kaikkea soveltaen analogisesti asetuksen N:o 40/94 43 artiklan 2 ja 3 kohtaa ja asetuksen N:o 2868/95 22 sääntöä käsiteltävänä olevaan asiaan, valituslautakunta analysoi muun muassa kyseessä olevan merkin käyttöä Itävallassa, Ranskassa, Italiassa ja Portugalissa erikseen eli kullakin alueella, jolla Budvarin mukaan suojataan nimitystä ”bud”. Tämä johti myös siihen, että valituslautakunta ei ottanut huomioon todisteita, jotka Budvar esitti menettelyssä, joka johti valituslautakunnan 14.6.2006 tekemään päätökseen (asia R 234/2005-2), joka oli niiden muiden riidanalaisten päätösten perustana, jotka koskivat asianomaisten nimitysten käyttöä

Benelux-maissa, Espanjassa ja Yhdistyneessä kuningaskunnassa. Asetuksen N:o 40/94 8 artiklan 4 kohdan sanamuodosta ei kuitenkaan ilmene, että kyseessä olevaa merkkiä pitäisi käyttää alueella, jossa oikeuteen vedotaan kyseisen merkin suojan tueksi. On katsottava tämän osalta, että asetuksen N:o 40/94 8 artiklan 4 kohdassa tarkoitetut merkit ja erityisesti käsiteltävänä olevassa asiassa kyseessä olevat nimitykset voivat olla suojattuja nimenomaisella alueella, vaikka niitä ei ole käytetty kyseisellä nimenomaisella alueella vaan yksinomaan toisella alueella.

168 Näiden seikkojen valossa valituslautakunta teki oikeudellisen virheen, kun se päätti soveltaa analogisesti yhteisön säännöksiä, jotka liittyvät aikaisemman tavaramerkin ”tosiasialliseen” käyttöön, erityisesti sen määrittämiseksi, oliko kyseessä olevia merkkejä käytetty ”liike-elämässä”, erikseen sekä Itävallan, Ranskan, Italian että Portugalin osalta. Valituslautakunnan olisi pitänyt selvittää, kuvastivatko Budvarin hallinnollisen menettelyn kuluessa toimittamat seikat kyseessä olevien merkkien käyttöä taloudelliseen hyötyyn tähtäävän liiketoiminnan yhteydessä eikä yksityisesti siitä riippumatta, millä alueella tämä käyttö tapahtui. Valituslautakunnan metodiikkaan liittyvän virheen perusteella voidaan kuitenkin perustella riidanalaisen päätöksen kumoaminen ainoastaan siinä tapauksessa, että Budvar oli osoittanut, että kyseessä olevia merkkejä käytettiin liike-elämässä.

169 Tämän osalta on korostettava, että asetuksen N:o 40/94 8 artiklan 4 kohdan sanamuodon mukaan väite perustuu liike-elämässä ”käytettyyn” merkkiin. Toisin kuin Anheuser-Busch väittää, tästä säännöksestä ei seuraa, että väitteen tekijän pitäisi osoittaa, että kyseessä olevaa merkkiä on käytetty ennen yhteisön tavaramerkkihakemusta. Enintään voidaan vaatia, samalla tavoin kuin vaaditaan aikaisempien tavaramerkkien osalta, että kyseessä olevaa merkkiä on käytetty ennen tavaramerkkihakemuksen julkaisemista yhteisön tavaramerkkilehdessä, sen välttämiseksi, että aikaisempaa oikeutta käytetään yksinomaan väitemenettelyn vuoksi.

170 Käsiteltävänä olevassa asiassa yhteisön tavaramerkkihakemukset julkaistiin 7.12.1998 (rekisteröintihakemus nro 2), 2.5.2000 (rekisteröintihakemus nro 1), 26.2.2001 (rekisteröintihakemus nro 3) ja 5.3.2001 (rekisteröintihakemus nro 4).

171 Budvarin esittämät asiakirjat, joita valituslautakunnan 14.6.2006 tekemässä päätöksessä tarkoitetaan (asia R 234/2005-2), muodostuvat lehtileikkeistä Itävallassa (1997) sekä Itävallassa, Ranskassa ja Italiassa toimitetuista laskuista, joihin on tarvittaessa liitetty valalla vahvistettuja kirjallisia todistuksia, jotka ovat peräisin Budvarin työntekijöiltä tai asiakkailta.

172 On lisättävä, että näiden asiakirjojen ohella Budvar toimitti SMHV:lle 31.1.2002 sen menettelyn kuluessa, joka johti valituslautakunnan 14.6.2006 tekemään päätökseen (asia R 234/2005-2), joka oli muiden riidanalaisten päätösten pohjana, Espanjassa (2000) ja Yhdistyneessä kuningaskunnassa (1998) toimitettuja laskuja sekä korvauksia, jotka ”Monde Sélection – Institut international pour les sélections de la qualité”, jonka kotipaikka on Brysselissä, oli myöntänyt (1999–2001).

173 Budvarin toimittamat asiakirjat kattavat näin ollen ajanjakson 1997–2001. Vuosiin 1997 ja 1998 liittyviä asiakirjoja voidaan käyttää rekisteröintihakemuksen nro 2 yhteydessä. Vuoteen 1999 liittyviä asiakirjoja voidaan lisäksi käyttää rekisteröintihakemuksen nro 1 osalta. Muita asiakirjoja voidaan käyttää myös muiden rekisteröintihakemusten osalta. Tästä seuraa, että näillä asiakirjoilla voidaan osoittaa, edellyttäen että niiden todistusarvo on riittävä, että kyseessä olevaa merkkiä ”käytetään” liike-elämässä.

174 Pääasiasta on todettava ensiksi, että näissä asiakirjoissa viitataan tavaraan, johon on liitetty sanat ”bud strong” tai ”bud super strong” eikä yksinomaan sanaa ”bud”, kuten valituslautakunta perustellusti totesi. Englanninkielinen tai muun kielinen kuluttaja voi

kuitenkin helposti ymmärtää, että kun sanoja ”strong” tai ”super strong” käytetään yhdessä sanan ”bud” kanssa, niiden merkitys on ”vahva” tai ”erittäin vahva”. Kuluttaja ymmärtää, että näillä merkinnöillä kuvaillaan tiettyjä ominaisuuksia, jotka valmistaja haluaa yhdistää kyseessä oleviin tavaroihin eli oluihin. Lisäksi esitetyt olutpullojen etiketit osoittavat selvästi, että sana ”bud” on kirjoitettu suurikokoisin kirjaimin ja keskelle etikettiä, kun taas sanat ”super” ja ”strong” on kirjoitettu sanan ”bud” alle pienin kirjaimin. Kun otetaan huomioon nämä seikat, sanojen ”super” ja ”strong” lisääminen ei voi muuttaa tehtävää, jonka Budvar väittää sanalla ”bud” olevan asianomaisissa nimityksissä ja joka on kyseessä olevien tavaroiden maantieteellisen alkuperän osoittaminen.

175 Toiseksi merkintää, jolla pyritään osoittamaan tavaran maantieteellinen alkuperä, voidaan käyttää tavaramerkin tavoin liike-elämässä (ks. vastaavasti asia C-100/02, Gerolsteiner Brunnen, tuomio 7.1.2004, Kok. 2004, s. I-691). Tämä ei kuitenkaan merkitse sitä, kuten valituslautakunta väitti riidanalaisissa päätöksissä, että asianomaista nimitystä käytettäisiin ”tavaramerkkinä”, jolloin se menettäisi ensisijaisen tehtävänsä. Tämä päätelmä ei riipu siitä valituslautakunnan mainitsemasta tosiseikasta, että Budvar on myös tavaramerkin BUD, joka ei sitä paitsi kuulu tämän asian oikeudellisiin seikkoihin tai tosiseikkoihin, haltija. Asetuksen N:o 40/94 8 artiklan 4 kohdan perusteella riittää, kun todetaan, että merkkiä, johon on vedottu väitteen tueksi, käytetään liike-elämässä. Se, että tämä merkki on sama kuin tavaramerkki, ei kuitenkaan merkitse sitä, ettei sitä käytettäisi liike-elämässä. On lisäksi todettava, että SMHV ja Anheuser-Busch eivät täsmennä selvästi, miten merkkiä BUD on käytetty ”tavaramerkkinä”. Mikään ei erityisesti osoita, että asianomaisiin tavaroihin liitetty merkintä ”bud” viittaisi enemmän tavaran kaupalliseen alkuperään kuin sen maantieteelliseen alkuperään, kuten Budvar väittää. On sitä paitsi todettava, että asianomaisten tavaroiden etiketeissä, sellaisina kuin ne ilmenevät SMHV:n asiakirja-aineistosta ja kuten suullisessa käsittelyssä vahvistettiin, toistetaan myös merkinnän ”bud” alla valmistajayrityksen nimi, joka on tässä tapauksessa Budějovický Budvar.

176 Lopuksi Anheuser-Buschin siitä argumentista, jonka mukaan tietyissä laskuissa on merkintä ”Free of charge”, riittää, kun todetaan, että tämä merkintä koskee vain tiettyjä Budvarin esittämiä asiakirjoja. Tämä ei vaikuta muiden esitettyjen asiakirjojen

todistusarvoon. Jopa olettaen, että kyseessä olevat toimitukset tehtiin maksutta, tämä ei kuitenkaan missään tapauksessa merkitse sitä, että ne kuuluvat yksityiseen piiriin. Koska nämä toimitukset suoritetaan liikkeenharjoittajille, kuten kyseisten laskujen otsakkeesta ilmenee ja mitä Anheuser-Busch ei ole kiistänyt, ne on voitu suorittaa sellaisen liiketoiminnan yhteydessä, jonka päämääränä on taloudellinen hyöty, eli uusien markkina-alueiden valloittaminen.

177 Edellä esitetyn valossa ja kun otetaan huomioon kaikki Budvarin SMHV:ssä esittämät asiakirjat, on katsottava, että Budvar esitti todisteet siitä, että asianomaisia merkkejä on käytetty liike-elämässä asetuksen N:o 40/94 8 artiklan 4 kohdassa tarkoitetulla tavalla, päinvastoin kuin valituslautakunta päätteli.

178 Budvarin väite on näin ollen hyväksyttävä tältä osin.

– Asianomaisen merkin vaikutusaluetta koskeva edellytys

179 Vaikka valituslautakunta ei nimenomaisesti käsitellyt asianomaisen merkin vaikutusalaa, se yhdisti tämän edellytyksen kyseisen merkin käyttöä koskevaan edellytykseen. Erityisesti analysoidessaan Lissabonin sopimuksen perusteella rekisteröidyn alkuperänimityksen ”bud” käyttöä Ranskassa valituslautakunta katsoi, että ”käyttöä Ranskassa koskevat todisteet eivät riitä osoittamaan sellaisen oikeuden olemassaoloa, jonka vaikutusalue on laajempi kuin paikallinen” (valituslautakunnan 14.6.2006 tekemän päätöksen (asia R 234/2005-2) 30 kohta, johon viitataan myös muissa riidanalaisissa päätöksissä).

180 Asetuksen N:o 40/94 8 artiklan 4 kohdan sanamuodon tarkastelusta voidaan kuitenkin päätellä, että tämä säännös koskee asianomaisen merkin vaikutusaluetta eikä sen käytön vaikutusaluetta. Asianomaisen merkin vaikutusalue kattaa asetuksen N:o 40/94 8 artiklan 4 kohdan yhteydessä sen suojan maantieteellisen laajuuden. Tämä ei saa olla pelkästään paikallinen. Sellaisessa tapauksessa yhteisön tavaramerkkihakemusta koskeva väite ei voi menestyä. Asetuksen N:o 40/94 107 artiklassa, jonka otsikko on ”Paikallisesti vaikuttavat aikaisemmat oikeudet”, sitä paitsi täsmennetään, että ”paikallisesti vaikuttavan aikaisemman oikeuden haltija voi kieltää yhteisön tavaramerkin käytön alueella, jossa kyseinen oikeus on suojattu, siltä osin kuin kyseisen jäsenvaltion oikeus sen sallii”. Oikeuden vaikutusalue liittyy siis läheisesti alueeseen, jolla tätä oikeutta suojataan.

181 Tässä tilanteessa valituslautakunta teki myös oikeudellisen virheen, kun se yhdisti Ranskan osalta asianomaisen merkin käyttöä koskevat todisteet edellytykseen, joka koskee sitä, että asianomaisen oikeuden vaikutusalueen on oltava laajempi kuin paikallinen. Tästä on riittävää todeta, että aikaisempien oikeuksien, joihin on vedottu, vaikutusalue on laajempi kuin paikallinen, koska niiden suoja ulottuu Lissabonin sopimuksen 1 artiklan 2 kohdan ja kahdenvälisen sopimuksen 1 artiklan perusteella niiden alkuperäalueen ulkopuolelle.

182 Edellä esitetyistä syistä ainoan kanneperusteen toisen osan ensimmäinen väite on katsottava perustelluksi.

183 Koska valituslautakunta katsoi myös, että Budvar ei ollut esittänyt todisteita siitä, että asianomaiset merkit antoivat sille oikeuden kieltää myöhemmän tavaramerkin käytön, ja koska valituslautakunnan tämä päätelmä saattoi riittää väitteen hylkäämisen perusteeksi, jäljempänä on analysoitava ainoan kanneperusteen toisen osan toista väitettä.

Merkkiin, johon on vedottu väitteen tueksi, perustuvaa oikeutta koskeva toinen väite

184 On muistutettava, että asetuksen N:o 40/94 8 artiklan 4 kohdan sanamuodon mukaan merkkiin, johon on vedottu, sovellettavan yhteisön lainsäädännön tai jäsenvaltion oikeuden mukaan tämä merkki antaa haltijalleen oikeuden kieltää myöhemmän tavaramerkin käytön.

185 Koska asetuksen N:o 40/94 8 artikla on omistettu suhteellisille hylkäysperusteille ja kun otetaan huomioon saman asetuksen 74 artikla, todistustaakka sen osalta, että kyseinen merkki antaa oikeuden kieltää myöhemmän tavaramerkin käytön, on väitteen tekijällä SMHV:ssä.

186 Käsiteltävänä olevassa asiassa Budvar on maininnut tietyt kansalliset oikeudet väitteensä tueksi. Budvar ei ole vedonnut yhteisön lainsäädäntöön.

187 Tässä yhteydessä on huomioitava muun muassa kansallinen säännöstö, johon on vedottu, ja kyseessä olevassa jäsenvaltiossa annetut tuomioistuinratkaisut. Tällä perusteella väitteen tekijän on osoitettava, että kyseinen merkki kuuluu sen jäsenvaltion oikeuden, johon on vedottu, soveltamisalaan ja että sen nojalla voidaan kieltää myöhemmän tavaramerkin käyttö. On korostettava, että asetuksen N:o 40/94 8 artiklan 4 kohdan yhteydessä väitteen tekijän esittämän näytön pitää liittyä yhteisön tavaramerkkiin, jonka rekisteröintiä haetaan (edellä 79 kohdassa mainitut yhdistetyt asiat AB GENUINE Budweiser KING OF BEERS, tuomion 85–89 kohta).

188 Käsiteltävänä olevassa asiassa valituslautakunta katsoi, että väite oli hylättävä myös sillä perusteella, että Budvar ei ollut osoittanut, että asianomaiset merkit antoivat sille oikeuden kieltää sanan ”bud” käytön tavaramerkkinä Itävallassa tai Ranskassa.

189 Täsmällisemmin sanottuna Itävallan osalta valituslautakunta totesi, että 8.12.2004 antamallaan tuomiolla Handelsgericht Wien hylkäsi hakemuksen, joka koski määräystä, jolla kielletään sanan ”bud” käyttö Anheuser-Buschin kaupan pitämän oluen yhteydessä. Valituslautakunnan mukaan Oberlandesgericht Wien pysytti tämän tuomion 21.4.2005. Tuomiot perustuivat päätelmään siitä, että sana ”bud” ei ole paikannimi eivätkä Tšekin tasavallan kuluttajat ymmärrä sen osoittavan České Budějovicen olutta. Vaikka Oberlandesgericht Wienin antamasta tuomiosta on valitettu Oberster Gerichtshofiin (Itävallan ylimmän oikeusasteen tuomioistuin), valituslautakunta toteaa, että se perustuu edellä 65 kohdassa mainitussa asiassa Budejovický Budvar ennakkoratkaisukysymyksen puitteissa annettuun tuomioon sekä tosiseikkoja koskeviin toteamuksiin, joiden uusi käsittely ylimmän oikeusasteen tuomioistuimessa on epätodennäköistä. Valituslautakunta päätteli tästä, että Budvarilla ei ole oikeutta kieltää Anheuser-Buschia käyttämästä tavaramerkkiä BUD Itävallassa (valituslautakunnan 14.6.2006 (asia R 234/2005-2) tekemän päätöksen 32 kohta, johon viitataan myös muissa riidanalaisissa päätöksissä).

190 Valituslautakunta toteaa Ranskan osalta, että Strasbourgin tribunal de grande instance julisti alkuperänimityksen ”bud” pätemättömäksi 30.6.2004, koska olut on teollisuustavara, jota voidaan valmistaa koko maailmassa. Vaikka tästä tuomiosta on valitettu, valituslautakunta päätteli siitä, että Budvar ei kyennyt kyseisenä päivänä estämään Anheuser-Buschin jälleenmyyjää myymästä olutta Ranskassa tavaramerkillä BUD (valituslautakunnan 14.6.2006 tekemän päätöksen (asia R 234/2005-2) 33 ja 34 kohta, johon viitataan myös muissa riidanalaisissa päätöksissä).

191 Aluksi on korostettava, että seuraavat Itävaltaa koskevat perustelut pätevät kaikkiin asioihin lukuun ottamatta asiaa T-257/06, jossa ei ollut kyse kahdenvälisestä sopimuksesta.

192 Ensiksi on todettava, että valituslautakunta viittasi yksinomaan Itävallassa ja Ranskassa tehtyihin tuomioistuinten päätöksiin, kun se katsoi, että Budvar ei ollut esittänyt todisteita siitä, että asianomainen merkki antoi sille oikeuden kieltää myöhemmän tavaramerkin käytön. Vaikka asianomaisissa maissa tehdyt tuomioistuinten päätökset ovat, kuten edellä muistutettiin, erityisen tärkeitä, on otettava huomioon se, että käsiteltävänä olevassa asiassa mikään Itävallassa tai Ranskassa tehty tuomioistuimen päätös ei ole lainvoimainen. Tässä tilanteessa valituslautakunta ei voinut tukeutua yksinomaan näihin päätöksiin päätelmänsä perustaksi. Valituslautakunnan olisi niin ikään pitänyt ottaa huomioon Budvarin mainitsemat kansallisen oikeuden säännökset Lissabonin sopimus ja kahdenvälinen sopimus mukaan lukien. Tämän osalta on todettava, että Ranskan osalta Budvar mainitsi SMHV:ssä useita maaseutulain, kuluttajansuojalain ja immateriaalioikeuslain säännöksiä. Itävallan osalta SMHV:llä oli käytössään tässä jäsenvaltiossa siihen mennessä tehtyjä tuomioistuinten päätöksiä ja näin ollen, toisin kuin Anheuser-Busch väittää, Budvarin mainitun kansallisen oikeuden perusteella nostamien kanteiden oikeusperusta. Budvar täsmensi lisäksi SMHV:ssä käydyssä menettelyssä, että kahdenvälisen sopimuksen 9 artiklan perusteella sillä oli oikeus nostaa suoraan kanne itävaltalaisissa tuomioistuimissa. Budvar mainitsi myös väitteensä yhteydessä Itävallan säännöstön, joka liittyy tavaramerkkeihin ja vilpilliseen kilpailuun, säännökset.

193 Toiseksi Itävallan osalta valituslautakunta totesi, että Oberlandesgericht Wienin 21.4.2005 antamassa tuomiossa katsottiin, että sana ”bud” ei ole paikannimi ja että Tšekin tasavallan kuluttajat eivät ymmärrä sen viittaavan České Budějovicen olueen. Valituslautakunnan mukaan tämä tuomio perustuu sellaisiin tosiseikkoja koskeviin toteamuksiin, joiden uusi käsittely ylimmän oikeusasteen tuomioistuimessa on epätodennäköistä. Kuten useista ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimelle esitetyistä asiakirjoista ilmenee, Oberster Gerichtshof nimenomaan kumosi 29.11.2005 antamallaan tuomiolla eli ennen riidanalaisten päätösten tekemistä Oberlandesgericht Wienin antaman tuomion (kannekirjelmän liite 14 asiassa T-225/06, s. 297 ja sitä seuraavat sivut). Tuomiossaan Oberster Gerichtshof katsoi, että ensimmäisessä oikeusasteessa ja muutoksenhaussa ei ollut selvitetty, tulkitsevatko tšekkiläiset kuluttajat olueen liittyvän sanan ”bud” siten, että se merkitsee paikkaa tai seutua, vaan ne totesivat yksinomaan, että nimitystä ”bud” ei liitetty Tšekin tasavallassa mihinkään erityiseen seutuun tai paikkakuntaan. Tästä seuraa, että valituslautakunnan näkemykset perustuvat Oberlandesgericht Wienin toteamuksiin, jotka Oberster Gerichtshof kyseenalaisti. Oberster Gerichtshofin tuomiota ei toki toimitettu valituslautakunnalle, koska Budvarin viimeinen kirjelmä valituslautakunnassa eli sen vastaus on päivätty 14.11.2005. Kuten SMHV:n asiakirja-aineistosta ilmenee, Budvar

kuitenkin toimitti valituslautakunnalle jäljennöksen valituksestaan Oberster Gerichsthofiin. Tämän osalta on muistutettava, että SMHV:n on selvitettävä viran puolesta tässä tarkoituksessa hyödyllisiksi katsominsa keinoin kyseisen jäsenvaltion kansallinen lainsäädäntö, jos tällaiset tiedot ovat tarpeen kyseisen rekisteröinnin hylkäysperusteen soveltamisedellytysten ja erityisesti esitettyjen tosiseikkojen paikkansapitävyyden tai esitettyjen asiakirjojen todistusvoiman arvioimiseksi. SMHV:n suorittaman tutkimuksen tosiasiallisen perustan rajoittaminen ei näet merkitse sitä, ettei se voisi niiden tosiseikkojen lisäksi, jotka väitemenettelyn asianosaiset ovat nimenomaisesti esittäneet, ottaa huomioon myös notorisia seikkoja eli seikkoja, jotka kaikkien voidaan olettaa tuntevan tai joista voidaan saada tieto yleisesti saatavilla olevista lähteistä (edellä 96 kohdassa mainittu asia PICARO, tuomion 29 kohta ja edellä 88 kohdassa mainittu asia ATOMIC BLITZ, tuomion 35 kohta). Valituslautakunta saattoi näin ollen vapaasti ottaa selvää asianosaisilta tai muilla keinoin Oberster Gerichtshofissa vireille pannun menettelyn ratkaisemisesta.

194 On lisättävä, että Oberster Gerichtshof palautti asianomaisen asian ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimeen, joka hylkäsi uudelleen Budvarin vaatimuksen 22.3.2006 antamallaan tuomiolla eli vielä ennen riidanalaisten päätösten tekemistä (kannekirjelmän liite 14 asiassa T-225/06, s. 253 ja sitä seuraavat sivut). Muutoksenhaussa ja 10.7.2006 annetulla tuomiolla eli ennen viimeistä riidanalaista päätöstä Oberlandesgericht Wien katsoi kuitenkin, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin oli tehnyt virheen, kun se oli hylännyt Budvarin esittämän asiantuntijalausuntoa koskevan pyynnön. Tässä tilanteessa Oberlandesgericht Wien palautti asian ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimeen ja täsmensi, että asiantuntija oli valtuutettava lähinnä sen määrittämiseksi, liittävätkö tšekkiläiset kuluttajat merkinnän ”bud” olueen, ja jos tähän vastataan myöntävästi, voidaanko tämä merkintä ymmärtää viittauksena tiettyyn paikkaan, seutuun tai maahan, joka vastaa oluen alkuperää (kannekirjelmän liite 14 asiassa T-225/06, s. 280 ja sitä seuraavat sivut).

195 Kolmanneksi Ranskan osalta valituslautakunta tukeutui siihen, että Budvar ei ollut siihen mennessä kyennyt estämään Anheuser-Buschin jälleenmyyjää myymästä olutta Ranskassa tavaramerkillä BUD. Asetuksen N:o 40/94 8 artiklan 4 kohdasta ei kuitenkaan ilmene, että väitteen tekijän olisi osoitettava, että se on jo voinut tosiasiassa kieltää myöhemmän tavaramerkin käytön. Väitteen tekijän on yksinomaan osoitettava, että sillä on käytettävissään tällainen oikeus.

196 Lisäksi toisin kuin valituslautakunta toteaa, Strasbourgin tribunal de grande instance ei julistanut pätemättömäksi alkuperänimitystä ”bud”, joka on rekisteröity Lissabonin sopimuksen perusteella. Kuten tämän tuomioistuimen tuomiosta selvästi ilmenee, yksinomaan alkuperänimityksen ”bud” ”vaikutukset” Ranskan alueella julistettiin pätemättömäksi Lissabonin sopimuksen merkityksellisten määräysten mukaisesti. On myös muistutettava, että Strasbourgin tribunal de grande instancen tuomiosta on valitettu ja että tällä valituksella on lykkäävä vaikutus.

197 Lisäksi asioissa, jotka johtivat edellä 108 mainituissa yhdistetyissä asioissa BUD annettuun tuomioon, SMHV:n toinen valituslautakunta oli jo lausunut Ranskan oikeuden merkityksellisistä säännöksistä, jotka tarvittaessa mahdollistivat alkuperänimityksen ”bud” suojelun Ranskassa.

198 Lopuksi kuten SMHV:n elimissä esitetyistä asiakirjoista ilmenee, INPI esitti ainakin kaksi väitettä (jotka annettiin tiedoksi 3.12.1987 ja 30.4.2001) Ranskassa Anheuser-Buschin tavaramerkin BUD olutta varten tekemää kahta rekisteröintihakemusta vastaan. Tässä yhteydessä Anheuser-Busch peruutti rekisteröintihakemuksensa oluen osalta. Vaikka hallintoelimet laativat nämä väitteet ja vaikka ne eivät koskeneetkaan erityisesti menettelyä, jonka tarkoituksena oli kieltää myöhemmän tavaramerkin käyttö, ei näytä siltä, ettei niillä olisi merkitystä asianomaisen kansallisen oikeuden ymmärtämiseksi.

199 Kaikista näistä syistä on katsottava, että valituslautakunta teki virheen, kun se jätti huomiotta kaikki merkitykselliset tosiseikat ja oikeudelliset seikat sen määrittämiseksi, antaako asianomaisen jäsenvaltion oikeus asetuksen N:o 40/94 8 artiklan 4 kohdan perusteella Budvarille oikeuden kieltää myöhemmän tavaramerkin käytön.

200 On lisättävä, että vaikka valituslautakunta analysoi Itävallan ja Ranskan oikeutta, siitä huolimatta, että se katsoi, että asianomaisia nimityksiä ei käytetty ”tosiasiallisesti” Itävallassa ja Ranskassa, se ei toiminut samoin Italian ja Portugalin osalta. Tässä yhteydessä on korostettava, että toisin kuin SMHV ja Anheuser-Busch kirjelmissään väittävät, minkään perusteella ei voida katsoa, että Budvar olisi luopunut ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa väitteen yhteydessä oikeuksista, joihin se alun perin vetosi Italian ja Portugalin osalta. Budvar yksinomaan riitautti riidanalaisten päätösten laillisuuden, koska niissä tyydyttiin analysoimaan Itävallan ja Ranskan oikeutta.

201 Kaikista näistä syistä ainoan kanneperusteen toinen osa ja näin ollen ainoa kanneperuste sekä kanne kokonaisuudessaan on katsottava perustelluksi.

202 Riidanalaiset päätökset on näin ollen kumottava.

Oikeudenkäyntikulut

203 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen työjärjestyksen 87 artiklan 2 kohdan mukaan asianosainen, joka häviää asian, velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut, jos vastapuoli on sitä vaatinut. Lisäksi saman artiklan mukaan jos hävinneitä asianosaisia on useita, yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ratkaisee, miten kulut on jaettava näiden asianosaisten kesken.

204 Käsiteltävänä olevassa asiassa SMHV ja Anheuser-Busch ovat hävinneet asian, koska riidanalaiset päätökset on kumottava Budvarin vaatimusten mukaisesti.

205 Budvar ei vaatinut ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa esittämissään kirjelmissä, että SMHV velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut. Budvar kuitenkin totesi suullisessa käsittelyssä, että se vaati SMHV:n ja Anheuser-Buschin velvoittamista korvaamaan kaikki oikeudenkäyntikulut.

206 Vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan se, että asian voittanut osapuoli on vaatinut oikeudenkäyntikulujen korvaamista vasta suullisessa käsittelyssä, ei estä sen vaatimuksen hyväksymistä (asia 113/77, NTN Toyo Bearing ym. v. neuvosto, tuomio 29.3.1979, Kok. 1979, s. 1185, Kok. Ep. IV, s. 445; asia T-64/89, Automec v. komissio, tuomio 10.7.1990, Kok. 1990, s. II-367, 79 kohta; edellä 151 kohdassa mainittu asia YUKI, tuomion 75 kohta ja asia T-291/03, Consorzio per la tutela del formaggio Grana Padano v. SMHV – Biraghi (GRANA BIRAGHI), tuomio 12.9.2007, Kok. 2007, 92 kohta, s. II-3081).

207 Tässä tilanteessa SMHV:n on vastattava omista oikeudenkäyntikuluistaan, ja se on velvoitettava korvaamaan kaksi kolmasosaa Budvarin oikeudenkäyntikuluista, ja Anheuser-Buschin on vastattava omista oikeudenkäyntikuluistaan, ja se on velvoitettava korvaamaan yksi kolmasosa Budvarin oikeudenkäyntikuluista.

Näillä perusteilla

YHTEISÖJEN ENSIMMÄISEN OIKEUSASTEEN TUOMIOISTUIN
(ensimmäinen jaosto)

on ratkaissut asiat seuraavasti:

1) Asiat T-225/06, T-255/06, T-257/06 ja T-309/06 yhdistetään tuomion antamista varten.

2) **Sisämarkkinoiden harmonisointiviraston (tavaramerkit ja mallit) (SMHV) toisen valituslautakunnan 14.6. (asia R 234/2005-2), 28.6. (asiat R 241/2005-2 ja R 802/2004-2) ja 1.9.2006 (asia R 305/2005-2) tekemät päätökset, jotka liittyvät Budějovický Budvar, národní podnikin ja Anheuser-Busch, Inc:n väliseen väitemenettelyyn, kumotaan.**

3) **SMHV vastaa omista oikeudenkäyntikuluistaan, ja se velvoitetaan korvaamaan kaksi kolmasosaa Budějovický Budvar, národní podnikin oikeudenkäyntikuluista.**

4) **Anheuser-Busch vastaa omista oikeudenkäyntikuluistaan, ja se velvoitetaan korvaamaan yksi kolmasosa Budějovický Budvar, národní podnikin oikeudenkäyntikuluista.**

Tiili Dehousse Wiszniewska-Białecka

Julistettiin Luxemburgissa 16 päivänä joulukuuta 2008.

Allekirjoitukset

Sisällysluettelo

Asiaa koskevat oikeussäännöt . . . . . II - 3564

A Kansainvälinen oikeus . . . . . II - 3564

B Yhteisön oikeus . . . . . II - 3570

Asian tausta . . . . . II - 3572

A Anheuser-Buschin jättämät yhteisön tavaramerkkihakemukset . . . . . II - 3572

B Yhteisön tavaramerkkihakemuksia vastaan esitetyt väitteet . . . . . II - 3576

C Väiteosaston päätökset . . . . . II - 3577

D SMHV:n toisen valituslautakunnan päätökset . . . . . II - 3579

Oikeudenkäyntimenettely ja asianosaisten ja väliintulijan vaatimukset . . . . . II - 3581

Oikeudellinen arviointi . . . . . II - 3584

A Tutkittavaksi ottaminen ja Budvarin tiettyjen vaatimusten tehokkuus . . . . . II - 3584

B Pääasia . . . . . II - 3585

1. Alkuperänimityksen ”bud” pätevyyttä koskeva ensimmäinen osa . . . . . II - 3586

a) Asianosaisten ja väliintulijan lausumat . . . . . II - 3586

b) Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen arviointi asiasta . . . . . II - 3597

Lissabonin sopimuksen perusteella rekisteröity alkuperänimitys ”bud” . . . II - 3599

Kahdenvälisen sopimuksen perusteella suojattu nimitys ”bud” . . . . . II - 3602

2. Asetuksen N:o 40/94 8 artiklan 4 kohdan edellytysten soveltamista koskeva toinen osa . . . . . II - 3605

a) Asianosaisten ja väliintulijan lausumat . . . . . II - 3605

Budvarin lausumat . . . . . II - 3605

– Edellytys, joka koskee sitä, että väitteen tekijä on aikaisemman oikeuden, johon on vedottu, haltija . . . . . II - 3605

– Aikaisemman oikeuden, johon on vedottu, liike-elämässä käyttämistä koskeva edellytys . . . . . II - 3606

– Asianomaiseen nimitykseen perustuvaa oikeutta koskeva edellytys . . II - 3609

SMHV:n lausumat . . . . . II - 3613

Anheuser-Buschin lausumat . . . . . II - 3615

b) Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen arviointi asiasta . . . . . II - 3621

Ensimmäinen väite, joka koskee sellaisen merkin käyttöä liike-elämässä, jonka vaikutusala on laajempi kuin paikallinen . . . . . II - 3622

– Asianomaisen merkin käyttöä liike-elämässä koskeva edellytys . . . . II - 3625

– Asianomaisen merkin vaikutusaluetta koskeva edellytys . . . . . II - 3631

Merkkiin, johon on vedottu väitteen tueksi, perustuvaa oikeutta koskeva toinen väite . . . . . II - 3633

Oikeudenkäyntikulut . . . . . II - 3638